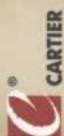

Emil BRUMARU

Opera poetică

I

Emil BRUMARU

Emil
BRUMARU
Opera poetica
I

CARTIER ®

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel. /fax: 099.2/24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartiermdl.net

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel. /fax: 021/210 80 51. GSM: 0744 30 49 15.

Difuzare:

București: Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2.

Tel. /fax: 021/210 8051. GSM: 0744 3049 15.

Chișinău: bd. Mircea cel Bătrîn, nr. 9, sectorul Ciocana. Tel.: 099.2/34 64 61.

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

LIBRĂRIILE CARTIER

Casa Cărții Ciocana, bd. Mircea cel Bătrîn, nr. 9, Chișinău. Tel.: 34 64 61.

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.. 24 10 00.

Curtea Cărilor Cartier, str. 31 August 1989, nr. 74, Chișinău.

Colecția *Poesis* este coordonată de Em. Galaicu-Păun

Editor Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Credit fotografic: Gheorghe Erizanu

Design: Victoria Dumitrașcu

Tehnoredactare computerizată: Victoria
Dumitrașcu

Prepress: Editura Cartier

Tipar: Combinatul Poligrafic (nr. 31170)

Ediția I, noiembrie 2003

© Cartier, 2003, pentru prezenta ediție.

Această ediție a apărut în 2003 la Editura
Cartier.

Toate drepturile rezervate. Cărțile Cartier sînt
disponibile în limita stocului și a bunului
de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Brumam, Emil,

Opera poetică: în 2 vol. J/Emil Brumam. — Ch.:
Cartier, 2003 (Combinatul Poligrafic). —
(Colecția *Poesis*). Voi. 1. - 2003, 216 p., 17 cm.

Tiraj: 1500 exemplare.

ISBN 9975-79-229-4

821.135.1-1

B-85

ISBN 9975-79-229-4

VERSURI

(1970)

ELEGIE

O, vechi și dragi bucătării de vară,
Simt iar în gură gust suav de-amiază
Și în tristețea care mă-nconjoară
Din nou copilăria mea visează:
Ienibahar, piper prăjit pe plită,
Pești groși ce-au adormit în sos cu lapte,
Curcani păstrați în zeama lor o noapte
Spre o delicatețe infinită,
Ciuperci cât canapeaua, în dantele,
Icre cu bob bălos ce ochiu-și cascade,
Aluaturi tapisate, crescînd grele
Într-o dobitocie îngerească,
Moi miezuri de ficați în butoiașe
De ou de melc, înlăcrămate dulce,
Mujdeiuri ireale, șunci gingașe
Cînd sufletu-n muștar vrea să se culce,
Și-n ceainice vădindu-și eminența
Prin fast de irizări și toarte fine
Ceaiuri scăzute pînă la esența
Trandafirie-a lucrului în sine!

CÎNTEC NAIIV

Fecioarele se încurcau în gene,
Motanii se frecau de damigene
Și ne era la toți atît de lene...
Torceau femeii de angora în pat!
Și-ncet sufletul nostru-a căpătat
Ape adînci cu lustru-ntunecat.

ÎN DORMITOR

Nici un chip n-a căzut în paloare
Ca al tău, adormit și frumos.
Fulgera, luminându-te-arare,
Cîte-un vis sub al tîmplelor os.
Respirai cu atîta sfială
Încît aerul ud se-nchega
Lîngă nările-adînci în petale.
Respirai, surîzînd, catifea.
Fascinat de-al său geamăn, spre-oglină
Brațul tău prins în somn se-alungea
Visător. Oh, să nu se desprindă!

BALADĂ

Vechi piftier de țîțe clocitoare,
Prin pîlnii scurs în bălți de somn ca lapții,
Nemăturat cu geana de fecioare,
Cel mai becisnic dintre toți inapții,
Ou putrezindu-și gălbenușu-alene
Pe polițe, din nou mi se arată
VEDENIA! Parfumul face pene
Și-năbușă nări, căni, odăi și, iată,
Prin iadul cald din jur mișc-o femeie
Picioarul ei, greu minutar de carne.
Ce fante ca din bumbi pieptu-și descheie,
Preauleios sufletu-n cești să-și toarne?

Închinare

O, ACEL VERS, subțire maț de flutur,
Chioșc de cocon, desmăț al smirnei moale,
Crud pîrț de înger chiflicind cristale,
Rouă regească-n turn ce-arar o scutur!

CÎNTEC

Amiezi îrurate în vanilii,
Pe tăvi trîntite, gingaşe şi moi,
Cu clopoţei gălăgioşi la gene
Şi degete prelinse din oloi,
Trec în dulapuri, rîd dintre lichioruri,
Pîndite de păianjeni cînd lipsim.
(Oh, pentru ele-n căni au loc omoruri
Şi drame dulci cu caracter intim!)
Şi-n urmă le mai flutură o clipă
În marile odăi blazonul pur
Cu patru crini purtaţi de o fecioară
În mînă peste-o pajişte de-azur.

PREZENTARE

Trăiam în bulion, trăiam în fructe,
În dulci latrine cu hîrtii murdare,
În untdelemn duceam naive lupte,
Sticlele mele aveau dop de soare.
Iubeam păianjeni fără ca să-mi pese
Și lîngă ziduri mirosul de var;
Pe tăvi dormeam alături de mari fese
De piersice roz-albe ce transpar.
Iar perna mea, ca laptele de moale,
Puf de cocor ce zboară-n ea avea.
Piperele cu rangurile sale
Vechi pretendente-au fost la nara mea.
Și pentru-a-mi fi stăpîină și regină
Peste imperiul vast de lene calmă
În fața mea creștea ciuperca fină
Cu reverențe și cu spori în palmă.

CEAS

E ceasu-n graniți fine de răcori
Oprit, pînă cînd sufletul îl umple,
Motanii îmi surîd curtenitori
Și sclifosiți din blănurile scumpe,
Și litera se-nfundă mai docilă,
Mai aromată, mai neprihănită,
Ca-ntr-un fotoliu-n afînata filă;
Cu-o temenea imagini mă invită.
Călești ce-mi poartă încă-adolescența
Ca pe un crin de delicată vază
Lunecă line prin luminescența
Pereților care se subțiază,
Înfășurat în lirice caftane
Nu prididesc silabele să număr...
Oh, eu am vrut să spun numai că treci
Cu-o umbreluță de mărar pe umăr.

AMNEZIE

Dacă iei o portocală
Și-o dezbraci în pielea goală
Ca să-i vezi miezul adânc
Peste care îngerii plîng
Cu căpșune-n loc de ochi
Și aripi din foi de plopi
Se întîmplă să uiți totul...

EA STĂPÎNEȘTE

Ea stăpînește linguri cristaline,
Pîlnii de somn, pipere pătimăse,
Cuțite ce ucid prin limpezime,
Ibrice-adînci cu falnice panașe.
Și-n timp ce eu cetățile cutreier
Spre-a spune lumii cît îi de frumoasă
Ea osîndește-n flăcări de mătăasă
Ciuperi umplute iezuit cu greier.
Și cinstea mi-o păstrează fără pată
Alunecînd suav printre supuși.
O, fie-i mîna binecuvîntată
În liniștea curatului albuș.

SENTINȚA

Fecioarelor căzute în genunchi
Li se retează genele pe trunchi
Fiindc-au surîs din somn în largi crivate
Cu șoldurile neînfășurate,
Și-n miez de noapte, avînd bluza lipsă,
Au pus cu sîinii luna în eclipsă,
Și-au îndrăznit să-ntreacă-m rotunjime
Izvoarele credinței din vechime.
Au tulburat mișcările cerești
Prinzîndu-și seara fustele în clești
De rufe pe subțiri și crude funii,
Miresme cotropindu-ne ca hunii.
Și-acum plutesc și-n palme roze bat
Mingi pline cu un aer necurat.

GLYCERA

Tu în cămări, ferită de Austru,
Cu puf de gîscă sînilor dai lustru
Și ca să-ți cadă chipul în paloare
Îți pui la șold, cu greață, lipitoare.
Și faci pași mici să simți pe preșuri late
Gîdilituri la talpă, desfrînate.
Și-ncerci sub lampă văluri pentru șale
Pe ele cu picturi cu animale.
Pe urmă, în pecetei de la inele,
Clatini corăbii, numeri turturele
Și-aplauzi cînd coboară din tavan
Pe-o piersică păianjenul profan.

EXCLAMAȚIE

Ce bine-i să trăiești în cărămida
Care se sfarmă moale printre spini,
Să-ți fie gândul dulce ca uleiul
Dovlecilor la care te închini,
Și sufletul să ți-l împaci cu sticle,
Cu piersici și cu trenuri timpurii.
O, adormind în dosul unei case
De melc suav, ce bine-i să nu scrii!

PASTEL CREȘTIN

Cu țîțele-nțepate de tăuni
Vacile roșii rumegau scaieții.
Lîngă izvorul sacru-al dimineții, 4
Netulburat, Iisus făcea minuni.
Inconștiente-l pipăiau pe pulpe
Rîmele lungi. El, simplu și supus,
Adolescentul, palidul Iisus
Hrănea din palme cu furnici o vulpe.
Fată-ascunsă-n frageda cucută
îmbrățișa un șarpe adormit.
Și cînd sleită coapsa s-a oprit,
s-a părut că Fiul o sărută.

DULAPUL

Dulap obscur, în tine arde-un înger
Îmbobocit pe rîșniți de cafea
Visînd piper rotund și zahăr cubic,
Fără să-ți știe taina nimenea.
Ouă adinei cu-amiezi sub coajă fină
Tu-ascunzi tăcut, miresme ce le ierți,
Dulci farfurii cu sufletul ca roza
De parfumat lîngă mari pești inerți.
Dar la amurg cotloanele de umbră
Pline-s de spaima furilor gîndaci!
Unde e cheia tandră și subțire
Spre-a rupe neputința-n care zaci?
Ca s-auzim cum pentru-ntîia oară
Cuțitele vorbesc de mărul acru
Și scos suav din căni miezul de apă
Să-ți tremure pe rafturi, dulap sacru.

APOCRIFA I

Timpul ceasurile-și plimbă
Îmbrăcate în civil.
Dintr-un câine curge-o limbă.
Apoi trece-o săptămână.
Cuiul intră în perete
Și găleata în fântână.
Și-n bucătăria pură
Cănille se coc și-așteaptă
Atîmînd cu apa-n gură.

GLYCERA

Glycera are vergi cu care bate
Nervoasă portocalele prea dulci
Și-un păr cîrlionțat de vechi păcate
În care nu e bine să te-ncurci.
Ce zeu să nascocesc să îmi ajute
Cu harul lui ca dînsa să mă lase
Să-i fiu umilul sclav ce scoate plute
Cu grație din sticle lungi la masă?
Și piersice, stropind-o lin cu apă
Să nu leșine, să-i așez în mînă,
Să strig la papagal cînd o să-nceapă
Să-i ocărască mersul de stăpîină
Și sîinii mari ce-i ține doar afară,
Licențioși, pe ei motani să-și culce,
C-un pămătuf să-i scutur la picioare
Din copăcei miresmele năuce
Și seara să-i citesc cu vocea clară,
Spre-a adormi frumos, poeți sublimi
În timp ce-n porțelane-o să transpară
Războaie între guelfi și ghibelini!

ASTENIE

Vorbiți încet, sau poate chiar în șoaptă,
Azi sînt neputincios ca o mătasă,
Doar sufletul îmi lunecă prin casă
Pe marile covoare și așteaptă.
Intrarea lui în vis e-ngăduită
De mult. S-a pregătit cu sîrguință.
Hainele mele fragede palpită
Să-i înfășoare lirica flință.
Căci va pleca. Și-n alba încăpere
O să rămîn cu fața mai frumoasă.
Și fiecare lucru îmi va cere
Să îi surîd. Azi sînt ca o mătasă.

CÎNTEC TRIST

Dulci bucătării de vară
Cu găleți de zoi la ușă,
Unde plitele-și înfundă
Nara moale în cenușă
Și lumina cade-n crătiți
Și-mbătați de-azur și izuri
Bat cu capu-n geamuri triste
Bîzalăii din brizbrizuri,
Doar în voi, suav și tainic,
Ca adus de un murmur,
Pot, suit pe taburete,
Să ating iar cerul pur.

CÎNTEC DE ADOLESCENT

Șerpi uriași cu fluturi calzi în gură
Alunecă prin somn și prin mătase.
Din miezuri crude flori primejdioase
Țîșnesc subțiri. Și aerul murmură...
Însîngerat de frăgezimea ierbii
Ce greu vinovăția-i să ți-o porți!
Pe lacuri mari, catifelați și morți,
Plutesc striviți de nuferi proaspeți cerbii.

CERB

Ieri a venit un cerb frumos la gară
Să-și ieie un bilet de rouă moale.
Vroia să plece. Pentru prima oară
Pe la ghișee vechi dădea tîrcoale.
Creșteau încet pe coamele lui triste
Mari portocale clătinînd lichide
De după-amiază, fragede batiste,
Bucăți de zahăr candel translucide.
Toți se mirau cum poate el culege
Cu botul, printre melci, ciuperca plină
De arpacaș din cratiți de rășină;
Femei se ofereau ca să-l proteje
Să intre elegant la clasa-ntîia,
Să aburească-oglinzile cu nara,
Cînd leșină să-i stoarcă lin lămîia
Pe limba lui blajină cum e ceara.
Dar l-au predat în haltă conductorii
Și a rămas, cu iuți bătați de pleoapă,
Să plîngă-adînc la marginile orei
În umbra unui turn opac de apă.

CÎNTEC DE TOAMNĂ

Blînd clătinat pe marile cîntare
În toamna asta fără de folos,
Nemaiiubind, cu actele pierdute,
Eu, care nu mai ştiu să scriu frumos,
Şi-mi clipocesc în suflet untdelemnuri
Stoarse secret şi surde bulioane,
Renunţ; copilăros de ce să caut
Mingi chiflicite putred prin burlane?
Şi cărei vidme dulci i-aş mai trimite
Plicuri lipite cu albuş de ou?
Brumele-şi pun în pieptul meu urechea.
Lămpi moi se surpă c-un suav ecou...

APOCRIFA II

Parfumurile după ploaie
Ne bagă degetele-n nări.
Un kilogram de fluturi putrezi
Candoarea are în cămări
Din care cu delicatețe
Servește tristeții musafiri.
Adolescenții mor de coșuri
În toiul marilor iubiri.

RUGĂCIUNE

O, vremea cînd eram copii,
Tutungerii, tutungerii,
Cărți de-aventuri, nuci cu magiun,
Ce să vă spun, cum să vă spun?
Iubiri ascunse în ghiozdan,
Sutiene mici cu miros rar
Decolorate an de an,
Plînsul adînc dintr-o vacanță
În frîna unui tren marfar...

INTERIOR

Sînt încăperi în care așteptarea
Se sparge-n țandări crude ca o vază;
Din solnițe, îndrăgostită, sarea
Să ne atace sufletul visează.
Ce gînduri stranii iau atunci ființă!
În farfurii, trîntite moi pe spate,
Piersice roz au pleoapele umflate
De somn ca de o tainică dorință.
Și-n după-amiezi suave, cu suspin,
Cînd geamurile-s bălți de apă dulce
Și tocătoarele de carne toacă lin,
Miresme-alături vin să ni se culce.

ROMANȚĂ

Iubirea, șaretă cu mere,
Prin sufletul nostru trecu.
Din staule dulci de-amintire
Vițeii ne cheamă cu muuu,
Copacii-și procură jobene
De brumă și mor eleganți,
În cărți de ghicit către seară
Sînt dame iubite de fanți,
Și-n cești de cafea armistiții
Pe care le știi numai tu.
Iubirea, șaretă cu mere,
Prin sufletul nostru trecu.

ÎN MAGAZIE

Cînd seara-n magazii de rumeguș
Ni se preling pe suflete vagi uși
Și ne-ntîlnim deodată față-n față
Cu mari păianjeni care cară ață,
Printre genuni de bălii largi și-adînce
Deasupra cepelor de nea se plînge.
Culcarea lucrurilor un heruv
Sfîșietor o cîntă dintr-un tub,
Aeru-i strîns cu grijă în dulap
Împăturit de cel mai blînd seraf,
O, prin unghere îngerii fac liberi
Deschideri moi de aripi și închideri,
Pentru-adorare, din uleiuri scoși,
Pe crucea geamurilor zac Hristoși.
Și-i o cristalizare și-o scădere
A vieții în borcane vechi cu miere,
Și-i o surpare de cenuși în plite,
Și-n inimi rod cîntare ruginite...

MIDRIGAL RESPINS

Mi-au descifrat în palmă zeci de haruri
Și dulci femei vestiții chiromanți.
De-aceea îmi tocesc în madrigaluri
Creionul chinezesc cu elefanți.
De-aceea stau și dorm o săptămână
Și-apoi o săptămână rămân treaz
Spre-a ridica în slăvi cu lira-n mână
Sînii bombați și rouă din obraz.
De-aceea uneori îmi iau motanul
Pe piept și lenevesc îndurerat.
Căci, iată, trece ziua, trece anul
Și eu nici umbra nu ți-am sărutat.
Încît, în timp ce tu îți mîni șareta
Prin păpădii, de jalea ce mă arde,
Ochesc scîrbit păuni cu arbaleta
Și-n ziduri bat aiurea cu bombarde!

ÎNGER

Un înger s-a trezit într-o amiază.
Era prea grea lumina și-l izbea.
Alături tremura prelung o vază
Îndrăgostită de o catifea.
El și-a-ncălțat ușoarele botine,
Și-a luat din vis bastonul de parfum,
Și-a pus pe-aripi tristețurile fine
Și mâinile și-a-nmănușat în fum.
Oglinda-l aurea nedumerită.
Era fecior de spumă sau fecioară
Ce trebuia din perne moi s-apară
Parcă prelins, parcă cernut prin sită?
Cine-l iubea în încăperea crudă,
Necoaptă pentru marea întâlnire?
Vibra-ntre lucruri tandru și subțire
Fără să vadă, fără să audă...
Cu nara doar simțea cum lîngă dînsul
Un crin durerea pură-și destrăma.
Și i-ar fi plîns alături. Însă plînsul
De ochi are nevoie. Nu-i avea...

Și-a vrut să facă-un pas. Oprit de ușă,
S-a speriat de-așa miresme reci
Prin care ti se umplu de cenușă
Unghia roz și sufletul când treci.
Și-a pipăit pereții cu sfială;
Oh, porii lor ce-arome risipeau!
Fusese somnul lui oare-o greșeală
Și-acum odăi închise-l pedepseau?
Și îngerul trezit într-o amiază
S-a dezbrăcat suav și adormind,
Din nou, invidiindu-l că visează,
Amiezile îl luminau pe rînd.

ADORMIND

Subțire și isteric piperul mă înțeapă,
Un miros gros de pâine mă mîngîie pe mînă,
Parfumuri moi și albe din maldăre de lînă...
Și-n toate, unsuroasă, aroma grea de ceapă.
Miroase a rugină și-a apă clocotită.
E ceaiul. Ascuțime stridentă de lămîie.
Apoi dulceața caldă, sărată și lălîie
A turtei ce se coace în untdelemn pe plită.
O tentă de povidlă de prune îngroșată
Cu indiscreții fine (mă mir!) de cîrpă arsă.
O clipă-o nuanțare de lapte, însă ștearsă...
Și deodată somnul pe frunte ca o pată.

CÎNTEC

O, azi sînt bucuros ca un cristal!
Fără cusur mi-s hainele de înger.
Mi-e fiecare nastur triumfal
Încoronat de proaspete răsfrîngeri.
Luați-mă, oglinzi, în cuarțul vostru
Încă puțin, căci vreau să plec de-acuma
Spre dulcele Septembre unde rostul
Meu este doar s-ating cu pieptul bruma.

IMN

Cinstiți aceste sfere de mătase,
Înzăpezite miezuri de tomate,
Crude cetăți cu punțile lăsate
Spre sufletele noastre curioase.
O, ce candoare-n gestul de-a desface
Fecioarei adormite în legumă
Pieptarul străveziei promoroace.
Tu o trezești, cu un sărut, din brumă.
Uimită-i de răcoarea dintre lucruri...
De rotunjimea ei o să te bucuri,
Căci ți se dă, cuminte și adâncă.
Pîn' la pământ cinstiți aceste sfere, încă.

NOCTURNĂ

Se-apropie ora când din piuliță
Piperul își suie în aer o spiță
Subțire și-nțeapă moi bile de apă
Ce-n spații din luciul găleților scapă.
Ooo, strigă un flutur de noapte prelung
Când putrede-antene dulapuri ajung
Și rupte cad fără sfîrșit într-o cană...
Pierduți printre solnițe-n camera vană,
Gîndacii umpluți cu un lapte prea acru
Au nimburi de spaimă și sufletul sacru,
Și trec prin inele uitate pe masă
Spre-o mîină ce doarme, de carne frumoasă.

CÎNTEC DE COPIL

Cînd înserează albușurile-n ouă
Și trec ecouri prin borcane goale,
Oh, lămpile cînd blînd ne sug din suflet
Cu dulci fitile o lumină moale,
Și îngeri muți miresmele cu roaba
Ni le răstoamă-n nări ca să ne placă,
Iar cămile atîmă-ntre ulcioare
Pline cu lapte stors naiv din vacă,
Atît de-adîncă e uimirea noastră
Că ni se face teamă în odaie!
Nu se ridică nimeni ca să taie
Cu fierăstrăul roua din fereastră?

IZVOARELE

Între izvoarele care desfac în jur
Rănilor uriașe de azur
Dovlecii plini de mațe stau candizi 1
Și-nlăcrimați în pături de omizi.
Din mîluri dulci cu mormoloci și sare
Lumina urcă iazurile clare.
Orele-atîmă-n iarbă nemușcate
De vietățile ce clipocesc pe spate.

ARĂTARE

Înmănușați în mușetel, pe cap cu ceainic
Și-n ochi cu umbre rupte din mărar,
Cînd zahărul se sfarmă și cad linguri,
Se-apropiau de noi îngerii mari.
Veneau rostogolind suave globuri
De lapte prins în ugere de crini,
Cu mîna picurată din veșminte
În degete subțiri de glicerini.
Și se-aclea ușor cîte-o fîntină
Să li se verse-n suflete. Atunci
Ei scuturau din perii vechi de haine
Luminile... Și dispăreau prelungi...

STRĂMOȘEASCĂ

Pe măciulii gustoase de maci, într-a amiezii,
Urca domol cireada de buburuze roșii,
Umflați cu știr și steve se bucurau strămoșii
Că se-mplesc dovlecii în țarină și iezii.
Plesneau muștele-n baligi de zeamă și căldură.
Din borți pîndeau păianjeni și coropișniți rele.
Apusurile grave chifteau în băătătură
Ca niște uriașe grămezi de pătlăgele.
Pătrunși de rostul vremii și-a scurgerii acestei,
În cele șapte zile și nopți din săptămînă,
Ei așteptau să prindă ulcioarele smîntînă,
Evlavioși, cu gîndul la bucile nevestei.
Femeilor spre toamnă le da țîțele-n lapte,
În vaci creșteau vițeei și în găine ouă,
Iar uneori venită în tindă peste noapte
Năștea și Preacurata printre balerci de rouă.

ÎNTÎMPLĂRI

Se întîmpla să-mi cadă-un fruct în mînă
Ne-atins decît de inocența mea,
Să-mi izvorască pragul, cheia-n ușă
Să înflorească mi se întîmpla.
Și cum eram și neatent și-aproape
De mine orice astru se rotea,
Tăiam candid cu borul pălăriei
Cîte un soare fericit, cîte o stea...

ASCEȚI

Aeru-i cald și roz ca sub umbrele,
Crini înjugați trag care de parfum,
Fagi cerniți în sobe fac un scrum
Mirositor și fin, ca să-i înșele.
Greieri răscopți de cîntece, din rană,
I-ademenesc țîrîitor și dulce,
Oh, pipe cu capac de porțelană
Vor între fumuri trîndave să-i culce.
Iar Vorbele-n pahare sînt purtate,
Pe lîngă dînșii, către depărtare,
Pe vîrf de deget moale de fecioare
Cu sînii albi ca două mari lăcate.
Și proaspătă, ca-n nări de bou, răcoarea
La sfat tăcut în jilțuri îi îmbie...
Ei își presară-n carnea crudă sarea
Din solnițe cu-o gravă bucurie,
Mult răbdători la tot ce se întîmplă,
Și cu ciocanu-și bat suave cuie
De puritate în rotunda tîmplă.

GÎND

Să intri în odăi din care nimeni
Nu te mai scapă.
Unde e totul proaspăt ca-n mărar,
Unde sînt căni cu apă!
Încet să te scufunzi pîn'la mătasa
Unui veșmînt uitat de o femeie
Deasupra căruia se zbate străvezie casa.

DETECTIVUL ARTHUR

(1970)

DETECTIVUL ARTHUR

Detectivul Arthur va sosi împreună cu umbrele
serii, precaut,

Avînd în valiza-i ușoară motanul lui leneș pe care-
o să-l lese

puțin,

Înainte de-a-ncepe ancheta, să cînte-n fotoliu din
flaut

În vreme ce dînsu-și va umple, trist, pipa cu crini.

Și-a doua zi, plin de candoare, la micul dejun,

Cînd fluturii beau catifea și cățeii mînîncă dantele
de fețe de

masă,

Va îmbrăca cel mai moale și fraged costum

C-un înger brodat sub rever și cu nasturi uciși în
mătasă.

Apoi va citi elegii dintr-o veche revistă

Și sprijinindu-se-ncet cu o mînă subțire, prelungă
și stranie

De pianina pensiunii, deodată, spre-a-și dovedi că
există,

El va muia, surîzînd dureros, o caisă-n șampanie!

RUGĂCIUNEA DETECTIVULUI ARTHUR

1.

Nimeni și nimic nu mă poate opri, la ora cinci
după masă,
Cînd lumina e albă și-n magazii toamna miroase a
praf
adormit,
În iarbă să pun un pantof cu șireturi subțiri de
mătasă,
Așteptînd să se umple cu flori, și să fiu fericit...

2.

Nimeni și nimic nu mă poate opri să caut prin
șanțuri bucăți
de ziare,
Să iubesc către seară apa și pietrele mari de sub
poduri; oh,
istovit,
Să sărut o scară ce putrezește în brusturii de
lîngă ziduri
amare,
În timp ce furnicile trec, și să fiu fericit...

3.

Nimeni și nimic nu mă poate opri să ascut pe o
treaptă a casei
satirul tocit
Cu care tai carne suavă de fluturi ce-i visul

motanilor mei,

Să-ngenunchez pe podele în fața sticlelor lungi de
oțet și ulei,

Fără sfială plângînd, și să fiu fericit...

4.

Nimeni și nimic nu mă poate opri să desfac în
amurg un
ceasornic de fată
(El are rotițe de înger!); să găsesc păianjeni
bătrâni în pompe
stricate de flit
Și pe a șaptea ceșcuță din sumbrul dulap o
amprentă ciudată,
Și-apoi să umblu tăcut prin odăi, și să fiu fericit...

FLUTURII DIN PANDIȘPAN

1. "Domnule, și vă rog să mă credeți, îmi vine atât de greu

2. Să vorbesc, de la o vreme, la masa
Pe care o iau sub portretul iubitului meu
Din pandișpanul tăiat la desert zboară fluturi
albaștri și fini
ca mătasa!"

"Atunci cei doi motani somnolenți, îngrășați cu dulceață,

Ce torc de o parte și alta a coapselor mele,
Fac tumbe ciudate, se-agață rotunzi de perdele
Iar eu, leșinînd, îmi acopăr cu palmele fața..."

3. Detectivul Arthur puse molatec trei întrebări:

"Doamnă, n-ați observat, c-un surîs, uneori,
Melci uriași, tremurînd pe clanțele de la intrări
Cînd deschideți, pentru motanii de angora, ușile-
n zori?"

"După amiază, la ora aceea confuză,
Cînd sîinii îi țineți, prea mari, pe tăvițe de cedru,
N-ați auzit hohote mici lîngă bluză?"

Insistă detectivul Arthur, vizător și integru...

"Cînd coborîți scările-n parc, către seară, fără ca nimeni să vă

aștepte,

N-ați întîlnit un seraf în mînă c-o ladă de

mirodenii

Și cu cealaltă bătînd mingi parfumate de trepte,
Făcîndu-se că nu vă vede, din cauza jeniei?"

4.

5. Glyceră își strânse veșmîntul la piept. Nu răspunse.

6. Detectivul Arthur, plin de delicatețe,

Din buzunarele lui nepătrunse,

Scoase un pandișpan albastru pe dulcele-i fețe,

Îl așeză grațios și candid între ei

Și luînd un cuțit îl tăie dintr-odată!

O, ce pufoși se-nălțară, ce leneși, ce calzi fluturii,
galbeni acum,

prin odăi...

"Doamnă, șopti detectivul Arthur, permiteți-mi să
mă retrag,

n-o să vă uit niciodată..."

PRIMA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

Ții minte orășelul acela de munte
Cu ganguri subțiri și prepelicari lătrînd de-
ncîntare?
Treceau pelerini. Fecioarele-a veau jartiere de
pluș cu
nostalgice funte
Cînd, pajiști scoțînd din corsaj, către-amurg,
ieșeau la
plimbare.
Călătoream (ți-amintești?) în cea mai frumoasă
caleașcă
C-un flutur miop, între noi, privind fericit înainte.
Eram pe atunci detectivul tău trist și cuminte
Care-ți turna la popasuri laptele dulce în ceașcă.
Apoi într-o seară (caută-adînc în memorie!)
Ne-am dezbrăcat, neștiind întîmplarea aceasta
ce-nseamnă,
Și renunțînd la găsirea pisicilor tale, la glorie,
Oh, ne-am pictat unul altuia, palizi, pe coapsele
calde, vechi
peisaje de toamnă...

A DOUA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

O, dac-ai vrea să ne-ascundem de lume în vechiul
dulap

Plin cu jachete și rochii din marea sufragerie,
Cînd după-amiaza ne tulbură mințile-n cap
Și prin unghere sînt nasturi pierduți ce se roagă
acolo pe veci
să rămîie...

Toți s-ar gîndi c-am fugit de prea multă iubire...
Singur, motanul tău blînd ne-ar cunoaște teribila
taină

Și ne-ar aduce, pe-ascuns, portocale, prin
rostogolire,

Ca să mîncăm, ghemuiți de plăcere-ntr-o haină...

Iar apoi, dac-ai vrea să ieșim, către seară,
Ne-am întrista atît de adînc clătînînd un albastru
sifon,

Că uluiți de obiectele strînse-n lumina aceea
amară,

O, ne-am ascunde din nou sub patul imens de
mahon...

A TREIA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

Iartă-mă că te-am pîndit toată seara, de după
perdele c-o vază

În mînă.

Nu știu de ce, în timp ce-ngrijeai de ierbar și
canari,

Mi s-a părut' (ca-n fiecă seară din ultima, vai,
săptămînă)

Că risipindu-te-n aerul pur al odăii o să dispari...

Te-ai tutuit c-un seraf?

Oh, se-auzea de pe unghii cum oja îți picură rar,

De răsufierea lui caldă, pe preșuri. Urme în praf

Am observat pe-o măsuță lucioasă: parcă-ar fi fost
cineva

Încălțat în mărar...

De aceea, cînd te-ai culcat surîzînd (ce imensă
greșeală!)

Fără să bănuie că, trist, detectivul Arthur te
veghează,

Ți-am ridicat de pe jos, întorcîndu-mi privirea cu
multă sfială,

Rochia ta parfumată și am ascuns-o, gelos pe
seraful acela,

În vază...

A PATRA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

Hai să intrăm la bătrînul bijutier
Acum, cînd amurgul de iarnă ne face să rătăcim
printre vechile
case,
Și să-l rugăm în genunchi, pîn' la lacrimi, sutienul
fierbinte
și tainicul tău portjartier
Să ți le bată în pietrele cele mai scumpe și mai
sommoroase.
Și fiindcă va trebui pentr-o clipă să i le dai,
Rămasă-n dugheana lui plină cu bile de fildeș în
pielea goală,
O să-ți ascunzi, c-un surîs vinovat, în ceșcuțe de
ceai
Sîinii rotunzi și pe coapse-ți vei pune o portocală.
Iar dacă deodată, cu spaimă, la ușă vei auzi
clopoțelul
Să nu te întorci — detectivul Arthur e cu tine!
Va fi doar un înger venit să-și graveze-n inelul
De aur al frunții această-ntîmplare ciudată, c-o
nesfîrșită
rușine...

A CINCEA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

Ieșisem din cinematograful acela de la periferie
unde rulase-
un film mut,
Ținându-ne-atît de sfioși de mîină... Cînta un
pian...
Și cînd ne-am oprit în mijlocul străzii și m-ai
întrebat,
visătoare, ce am,
Uitîndu-ne țintă unul la altul, deodată, ne-am
recunoscut!
Eram (Dumnezeule!) domnul ce tocmai coborîse
din vechea
cabrioletă,
Cu fracul boțit și jobenul sub braț, venit ca să
fure spre seară,
Motanul familiei și tu erai, sigur, naiva subretă
Ce-l vede și țipă, și el o împușcă-ntre sînii
bombați, și-apoi o
iubește-n cămară...
Și-atunci ne-am dat drumul la mîini și-amîndoi, pe
trotuare,
Am luat-o la fugă cuprinși de-o teribilă panică
Și-n urmă, deasupra grilajelor, cărnoase și
necruțătoare,

Plante gigante creșteau, ca să ne tragă-napoi, în
Grădina
Botanică!!

A ȘASEA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

Poate într-o dimineată îmi va sosi prin poștă un
colet uriaș

Cu-albastre ștampile și timbre subțiri de mătasă
Pe care-l voi duce, plutind fericit prin întregul
oraș,

Mirîndu-mă cât de ușor e și de parfumat, pînă-
acasă.

Și-acolo, lăsîndu-l puțin pe îngustul trotuar
Ca să descui, voi vedea cu mirare cum, singur,
din funde,

Încet se desface și cum dinăuntru apar,
Oh, goale și albe, picioarele tale prelungi cu mici
unghii
rotunde!

Și-atunci te-aș lua-nfrigurat din imensa cutie
Și-aproape nebun aș fugi cu tine în brațe
La vechiul bufet cu borcane lucioase și-adînci din
sufragerie

Să-ți dau, căci ai fi leșinată de foame și dragoste,
cu lingurița
dulceață...

ULTIMA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

Dacă într-o după amiază de toamnă ne-am duce la
Julien

Ospitalierul,

Prietenul meu ce trăiește departe de lume c-o bilă
în mână,

O, l-am găsi în genunchi, într-un colt, sărutînd
șifonierul

Și îndopînd șerpișori sinilii cu smîntînă.

Și după ce s-ar scuza rușinat că la dînsu-i deranj,

Vorbindu-ne-ncet despre fluturi și sfintele taine,

Castane prăjite ne-ar da și pilaf de gutuie oranj

Și piersice-ar șterge, la urmă, de praf cu vechi
perii de haine.

Apoi ne-ar cînta, de vecernie, din muzicută-n
veranda umbrită

de-artari

Tangouri atît de ticsite de molii și valsuri atît de
pufoase

Încît ai începe să plîngi, amintindu-ti c-odată ai
fost,

pentru-o seară, aleasă

REGINA MARELUI BAL DE ADIO AL
DETECTIVILOR

PARTICULARI...

TESTAMENTUL DETECTIVULUI ARTHUR

1. Trebuie să stai mult timp singur ca să poți auzi lumina.
2. Trebuie să-ți lași nările în strujeni ca să simți cum miroase
3. îngerii după-masă. Trebuie să bați cuie în zid, și zidul trebuie
4. să fie roșu ca zahărul din copilărie, ca să auzi cum cade o
5. unghie de crin. Trebuie să-ți aurești manșetele cămășii cu
6. fîntîni ca să atingi inocența. Și mai trebuie vai, mai trebuie să
7. salvezi un brusture de la albastru!
8. Un scaun poate fi inima îcelor, inima șinelor plutind în
9. păcură — după-amiază cu ghiozdan zvîrlit sub pat — sau un
10. măr, un măr prin care pot trece trenuri sticloase cu franjuri
11. de frică la roți. Un scaun poate fi și liniștea vacilor, zgomotul
12. unui parfum, tăierea piersicilor cu fierăstrăul și-a zilei cu o
13. femeie cărnoasă.
14. Undeva trebuie să ducă aceste cuvinte.

Poate la funte de

15. ceară pe-acoperișuri subțiri. Și iată: pajiști
cîrlionțate, vipere-n

16. vînt, picături de aur pe șapcă de înger,
fluturi înghesuiți sub

17. genunchii fecioarelor și-acolo, departe, o
spaimă imensă.

18. Mica mea pungă cu gînduri de veghe, mica
mea cheie

19. pentru desfăcut frica! Lîngă o pasăre de
orez stă însuși orezul.

20. Iar fața sîngeră de amabilitate. E vorba de
fața florilor, de fața

21. scîndurilor; e vorba de-un cîine ce mușcă
crinii, iar crinii turbă

22. și sfîșie marginea glastrei și urechea unei
doamne-n baticuri,

23. o, numai baticuri, cu sînii de pluș parașutat.

24.

25.

26. Ce bizare sînt uneori cărămizile! Ele urcă
pînă sub streșini,

27. ele trec din perete-n perete cu teamă! Și-
ntre ele e ceva

28. nedefinit: poate nisip, poate picioare de
flutur, poate amanți

29. sinuciși cu beladonă. Iar mai târziu ele
crapă! Odăi desfăcute-

30. n apus, cu miezul vizibil, cu sîmburi de
oameni superbi.

31. Fără liniște, prin ganguri vechi, la ora
tîmpită de-azur a

32. amiezii, cînd se încarcă butelii de aragaz și
sufletul cade pe

33. rochii întinse în curți; fără liniște, în fața
vitrinelor cu lumânări

34. uriașe de ceară, pe lîngă casele cu uși de
untdelemn, printre

35. oamenii cu moartea la butonieră, o, mai
ales printre femei

36. (ciudatele oști adormite în mers) intrate-n
ciorapi de mătase

37. pînă la coapsele lor fără liniște...

38. Veniți să vă spun de sînge! E cerul meu din
patlagini, e

39. sufletul vechiului gușter trecînd peste-o
fată de smirnă. Amin.

40. Veniți să vă spun despre carne. E marșul
furnicii prin zahăr,
41. e stamba întinsă pe șolduri. Amin.
42. Un om ce bate crini subțiri cu ciocanul în
scînduri, ce prinde
43. fîntînile albe de frunze, ce-și lasă gîndul în
stîlpii frumoși și
44. suferă de lucirea liniilor ferate, un om fără
iubire, fără tristețe,
45. fără surîs.
46. Vom juca biliard cu săruturi. Vom flutura-n
evantaie
47. subțiri, abia clătinate de-o mîină, vom fi
transparenti. Apoi,
48. nedumeriți de hainele noastre cu nasturi uciși
în tafta, de tot
49. ce se întîmplă în case, vom risipi regrete din
vechile noastre
50. cravate. Cîte promisiuni, o, cîte saltele de lene
sub suflet! Și la
51. urmă doar fuga de aceste cuvinte sălbatice...
52. Prins între rochii scrobite sufletul meu
povestește. Despre
53. fîntîna uitată-n doveci. Despre-un gard de
leațuri subțiri, cînd
54.

roabele-s triste. Prin răsuflătorile beciului se
preling rime de
unt slăjit. În cristale scîrțîie poarta numai de
umbră știută. O
femeie își spală părul în ceai făcînd ziua să
treacă.

55. Dulapuri, mari mistere ale copilăriei, flaute
pline cu cești.

56. O, zahărul cubic ce-mbată, o, rafturile voastre
obscure, dula-

57. puri adînci, cu cotloane de brînză, pline de
spaima gîndacilor

58. (ei, lenții, ovalii, amorfii). Dulapuri, nări moi ce
ne-absorb în

59. pereți, nu sîntem pentru voi decît un parfum?
Ușile-acestea

60. de apă, sertarele tremurătoare, nu se închid
din cauza sînilor

61. tăi prea albi! Dulapuri de iarbă! Cui să dăruiesc
un buchet de

62. mînere de-alamă?

63.

ȘAPTE CINTECE NAIVE

PENTRU PARFUMAT GURA

1.

Octombrie în calendare
Bisericești îngălbenea...
Din ce dulap sublim voi scote
Atlase vechi spre-a căuta,
Cu degete muiate-n aur
Ca de gutuie, țărml pur
Pe care îți desprinzi ciorapii
Din catarama de azur?

2.

De ce nu vrei să-nnebunești la ora cinci
După amiază, cînd e-atît de bine,
Și în sufrageriile adînci
Să faci pe preșuri tumbe dulci cu mine?
M-aș milogi-n dulapuri vechi să-ți pui
Rochia moale și rămasă goală,
Ne-am bate cu lichioruri amăru
De chimion și mentă glacială.
Iar către-amurg, fără mai ține minte
Cine sîntem, aproape de mătasă,
Îngenunchind pe paturile sfinte
Am da cu sufletele noastre foc la casă!

3.

N-aș ști să spun mireasma
De n-ar pluti-n cearceafuri
Adânci părul tău negru
Sub raze, somn și prafuri.
Pustie-ar fi urechea-n
Pavilionu-i crud,
Dar îți lovești paharul
Ușor de dinți și-aud.
Și-ar trebui de lume
Ochii opaci s-ascund;
Treci tu: calească-i ora
Cu-aprins blazon rotund.

4.

Să facem leneși noduri la batistă
Spre-a ne aminti de noi și de azur
Și fericiți că fluturii există,
Ținuți de mâini de razele din jur,
Tu nasturi mari să-mi coși cu ață tristă
La pardesiul meu de bun augur
În timp ce-o să-ntocmesc naiva listă
A vieții cu creionul cel mai pur.
Voi pune roua-ntîi ca-n vechi lighene
Să ne spălăm rîzînd cu calzi clăbuci,
Miresme-apoi cu talie și gene,
Motani invidioși și clăpăugi
Ce te păzesc cînd dormi, iar la sfîrșit

Sîni tăi albi cu fruntea-n infinit...

5.

Te-ademenesc cu pandișpan și zahăr
Și-n ani bisecți cu ouă de furnică,
Miresme-n samovare lucii scapăr
Și-ți văd șoldul țicnit și glezna mică.
Îți caut cu migală ceafa-n părul „
În care-agrafe ard și mor panglice,
Rostogolesc din biblii groase mărul
Spre tine ca veșmintele să-ți pice.
Și ne iubim bezmetici, albi de pudră,
Elastici, fumegoși, crud sfîșiați
De fluturi ce scot țipete și zburdă
Imenși prin hăul ceștilor cu zaț.

6.

Am file moi de apă în găleți,
Jiletci cu molii dulci în piepți de puf,
Cutii de pudră-n care îngeri fleți
Se tăvălesc pe burtă și fac: buf!
Fotolii ce atrag prin șiretlic,
Mărare scumpe în călești de sos
Și lîngă vechi iibrice cu țuflic
Amiezi momite într-un glob lucios.
Dar numai tu cu sînii mari mă tulburi
Cînd leneșe și fără drept de-apel
Amurgurile urcă lin prin tuburi
În sufletul meu trist de dovlecel.

7.

Să risipim culorile cu ochii
Și cu urechea sunetele vagi,
Să fim, o, mai ales striviți de rochii,
De portjartiere, de sutiene dragi,
De căptușeli lucioase de mătase,
De buzunare-adânci pline cu nuci,
De lungi fermoare rupte ce ne lasă,
Cînd se desfac pe șoldul tău, năuci;
Să fim deci limpezi, puri, uimiți de viață,
Ferfeniți de umbre și lumini,
Un nătăfleț iubind o nătăfleată
În miezul trist al unui vechi goblin.

JULIEN OSPITALIERUL

(1974)

/.

JULIEN OSPITALIERUL

Mă numesc Julien Ospitalierul. Am treizeci de ani.

Duc o viață destul de retrasă, la țară, și iată, v-o jur,

În patul meu moale nu au dormit decât struguri și boi diafani

Și prieten nu-mi este decât detectivul Arthur.

Melcilor (celor mai leneși) le-am spus totdeauna:

"Veniți,

Putreziți în fotolii, umblați pe oglinzi, intrați-mi în gură."

Oh, fiindcă nu pot refuza nici un dulce capriț,

Tinere cepe scăldat-am în lacrima-mi pură.

Vara cultiv levănțică și-n vreme ce-aștept
diligența poștală o

dată la cinci săptămîni

S-aducă scrisori, în mînă c-o bilă de fildeș
gălbue,

De sufletul meu mirosind a gard proaspăt atimă-n
extatice cuie

Subțiri lenjerii de fîntîni.

Apoi, cînd e toamnă și-ascult împăcat cum în
lungi dup-amiezi

Iepuri de angora-mi ronțăie cărțile-n tufele-adânci
de mărar
Și cum se surpă pe mese miresme-n prăpastia
unui pahar,
Cu toată ființa mea-n praf jubilez.
Și-ngenunchind fericit lângă ușă,
Furnicile portocalii eu le trec peste prag, în
urechi, dintr-o
cameră-n alta,
Iar către-amurg mă rog blînd și umil să plutească-
n înalta
Sufragerie a casei, mari gălbenușe...

VERANDA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Poezia aceasta începe, stîngace și blîndă,
Cu un melc găsit dimineața-ntr-o ceașcă de
teracotă albastră
Pe care îl iei cu sfială — și mîna atunci ți-e mai
castă —
Și-l duci către-obraz și, oh!, îl auzi deodată cum
cîntă
O melodie atît de naivă și tristă
Încît ți-amintești c-ai iubit undeva, într-un mic
orășel, cu mulți ani înainte-o verandă sfîșietor de
frumoasă
Pe treptele-i vechi cu o veșnic pierdută portocalie
batistă
Dar, vai!, îți dai seama că ești doar tu singur cu
melcul în casă.
Și ca să nu-ți fie urît, împreună cu dînsul,
nostalgic, pornești
pe stradele
Ferfenițite de rochii și-n vreme ce el se lipsește-
amețit de-o
cișmea
Cu blond robinet și cu jghiabul prelins virginal
din dantele,
Iată, veranda atîmă din nou lîngă tine, în aerul
proaspăt,

răscoaptă și grea.

AMORURILE LUI JULIEN OSPITALIERUL

Mult timp am iubit o ceșcuță de ceai chinezească
Pictată cu scene naive din viața fîntînilor pe
porțelanu-i subțire

Dar sufletul meu neștiind îndeajuns s-o uimească,
M-a părăsit, alegîndu-și dulapul cel sumbru drept
mire.

Apoi m-am îndrăgostit de un blînd șifonier.

De-obicei dup-amiaza, cînd hainele dorm, mă
duceam lîngă
dînsul

Și mîngîindu-i furnirul, duios și stingher,

Îl sărutam și simțeam că mă-năbușă plînsul.

Pe urmă-am ținut pățimaș la o bilă de fildeș
lucioasă

Cu pîntece mic, ce-mi sărea uneori pîn' la buze

Stîmindu-mi spre seară dorințe ciudate și gînduri
atît de

confuze

Încît mă sfiam să rămîn cu ea singur în casă.

Și-astfel mi-au trecut anii limpezi și-acum
sfătuiesc răbdător

Melcii prea grași să postească-n adînci butoiașe

Și vag amintindu-mi de oameni — oare ei mai
există? —,

pe poliți cu fragezi canari ciuruind papanășe,

Apa de ploaie o las, melancolic, să se-ndulcească
în vechi
stropitori...

SECRETUL LUI JULIEN OSPITALIERUL

Voi lua într-o dimineață tristă de toamnă, din
magazie, suavul

burghiu

Ascunzându-l sub haină, și-abia respirînd de
emoție și fericire

Îl voi culca pe mătăsuri, în casă, și cu glaspapir
argintiu

Voi mîngîia, spre-a-i reda tinerețea și patima,
trupu-i subțire.

Apoi voi aduce o scîndură moale de plop de la
vechile stive

de lemn.

Geluită cu melci și-mbătută de ploi acrișoare,

Și plin de sfială-o să-nșirui, legat c-o eșarfă
albastră la ochi,

găuri, nedemn,

Strîngînd rumegușul curat în casete de fildeș cu
balamale din

piele de căprioară.

Iar seara, nostalgic, voi parfuma ferestrele mari
cu lavandă

Și-n lampă voi pune fitilul cel brav, de pe cînd mai
trăia

detectivul Arthur,

Și-atunci va sosi, ca de-atîtea ori, leneș și tandru,

prin spațiul

obscur,

Îngerul lui cu zulufi de motan siamez ca să facem,

plângînd,

contrabandă.

PRIMELE TANGOURI

ALE LUI JULIEN OSPITALIERUL

1.

Vino la mine să jucăm popice!
Tu bila de cristal, eu cea de puf
Vom arunca-o spre Euridice
Îmbujorați și puri, cu pământuf
De rouă fragă la reverul umed
Și-n cap cu pălării de fin batist,
Și cine-o va atinge moale-n suflet
Din magazii o s-o aducă trist,
Cînd după-amiaza face flească murii
Și gramofonul cîntă în neștire
A veșnicie tandră: "Luri-Luri,
Vieața este vis de fericire..."

2.

Încins de-un străveziu cilindric godin
Cu mici ușițe și enorme cahle,
Iau iar cuvinte, le sug miezul, ah, le
Arunc spre tine cu candoare, Odin!
Respir ușor să nu stînesc cenușa
Și grațios bag lemne tropicale
Cu miros delicat și burta moale,
Luate (căci le doare) cu mînușa.

Și piersice prăjesc pe tăvi de-alamă,
Alene-mbolnăvite prin piper,
Sfîrîitoare, adormite-n zeamă,
Cu sîmbur fin, montat la bijutier.
Apoi frec brume roz în castronașul
De bărbierit și-nfiorat tresar
Gîndind cum o să-l spulber pe trufașul
Bob de cafea în rîșnițele mari!

3.

În edificii vechi de cărămidă,
Pe canapele moi, ca pe ciuperci
De aur matlasat, mă lăfăi dulce.
Oh, pe plafoane sînt serafi cu vergi
Ce bat la tălpi bezmetice fecioare
Și uneori pe sîni căci au greșit
Cu ei, dezvirginîndu-i, iar pe urmă,
Duiosî, le umplu rănile cu chit
Și-nlăcrimați le iau din nou la pieptul
Lor plin de pene și-n aripi le strâng,
În timp ce ele cu delicatețe
Le trag pe frunte nimburile-adînc!

4.

Ți-am adresat o întrebare: Crinul
E-un animal din vremuri de demult
Trist transformat în frăgezimi de chinul
Extazului îndelungat? Te-ascult.

Și mi-ai răspuns: Oh, crinu-i animalul
Cel mai pios, îmbrobonat de-amor
Poartă jiletca proaspătă ca valul
Și-n loc de gură are un izvor
Cu tari miresme, uneori fatale
Dacă-l aduci în silă lângă pat;
Și limba-i se-ndulcește-ntre petale
Ca într-un bot de miel cârlionțat.

5.

În fragedul picior al unui scaun
Un pește auriu plutește lin,
În melci bat minutarele de rouă,
În fluturi sînt monezile de în.
În sobă arde-un crin cu pară lungă
Tumînd pios cenușa prin grătar,
Serafi uituci cu cepe dulci în mînă
În uși de lapte uluiți apar.
Și spre-a luci în sufletele noastre
Din căni adînci miezul de apă-i scos.
Oh, piersice tăiate cu toporul
Pe moi butuci de unt au carnea roz!

6.

Semeț ca roua, blînd ca arpacașul,
Viteaz ca fulgul dalb de porumbel,
Înflăcărat de fluturi, trist și frel,
Sufletul meu nu și-a pierdut curajul.

Ci-mbobocind în fragede căpițe
De pătrunjei celești și crini bufanți,
Încheie dulce lanțul vechei spițe
A îngerilor la pantofi cu glanț.
Și de aceea c-o sfială sfântă
Pisicile mă iau de după gât
Și, rușinați, prepelicarii cîntă
La clavecin să-mi treacă de urît.

7.

Ce gratii mătăsoase am la geamuri,
Ce moi capcane-mi pune roua-n prag!
Deasupra casei pîlpîie pe flamuri,
Muiat în ceaiuri, auriu posmag
Pe care-o să ți-l dau în seara clară,
Îmbujorat și tandru, să-l mănînci,
Cînd flăcările-ncep suav să doară
În plitele și-n lămpile adînci,
Și-amurguri fericite-adorm în fluturi,
Și se topesc în jgheaburi lujeri vechi.
Destinu-i plictisit. Crude perechi
De miei ling sare. Lin pocnesc săruturi...

8.

Dar cîrlionții ce-i suspină mielul
Îndrăgostit lulea de fragi spuziți,
Vița-ntețită-n franjuri de tot felul
La marile verande, din capriț.

Șipcile dulci în zori când melcii schimbă
Piper pe rouă și pilaf pe flori,
Motanii ce își pun parfum pe limbă
Și, chercheliți, adorm în cimbrisor,
Și-acele putini mici și diafane
Iubind burlane pînă la extaz?
Dar îngerii ce-mi dăruiesc bomboane
Fierbinți și mă sărută pe obraz?

9.

Să luăm surîzători străvechea birjă
Spre-a vizita gentili cișmele dulci
Și dimineața, fără nici o grijă,
Cu sufletele-mpăturite-n fulgi,
Să ne spălăm pe față lin cu umbră
Prelinsă de pe-un gri mărgăritar;
Oh, admirînd naivi cum roua umblă,
Am duce-o viață moale de mărar,
Vecini cu melcul și cu leușteanul,
Topiți pe veci în flecăreli de-azur
Și zile-ntregi am mîngîia motanul
Pufos al detectivului Arthur.

II

MELANCOLIA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Julien Ospitalierul va fi îmbrăcat întotdeauna în
surtucul lui

plin de grăsimi vegetale,

Auster și naiv precum preafericitul Bernard ce
supsesse din

sînii Fecioarei Maria,

Cînd o să-și descrie în dosul șopronului vechi,
cu un foarfece galben tăind toporașii creșcuți în
sandale,

MELANCOLIA...

Căci toți l-au uitat. Însă el, surîzînd sufletește-n
azur, nu disperă

Ci-n fiecă zi, copleșit de viziuni, bate cuie în apă

Și bea bulion vișiniu, și privește cum trec
dirijabile fragede

prin atmosferă,

Rugăciuni murmurînd pentru prietenul său,
detectivul

Arthur, lîngă sfintele straturi de ceapă.

Și nimeni nu știe că dînsul îngroapă pe-ascuns

În glastre de flori, ca să fie parfumul mai fin,
patefoane stricate

Și seara-și dictează doctrina la îngerii, plimbîndu-

se

palid prin casă cu mâinile-i strânse de-un flutur la
spate

Spre-a nu și le pierde, desprinse extatic, în
tainele de
nepătruns...

ÎMBĂRBĂTAREA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Tu trebuie veșnic să porți, printre oameni, un
fluture-n spate,

tăcut și umil,

Și seara în fundul grădinii să strângi dovleceii
elastici în brațe

plin de ardoare,

Și-ncet să te-mbibi de arome, prin șanțuri și
magazii diafane,

ca un fitil.

Noi sîntem îngerii tăi grijulii. Am ieșit dintr-un
glob de mărar

pentru-ntîia îmbărbătare!

Singuri, pe drumuri înguste de țară, trîntit în
lumină, praful

catifelat să-l respiri

Iubindu-l adînc, cum doar roțile și animalele știu
și pe urmă,

fără cruțare,

Să torni peste dînsul căldări cu dulceață de
trandafiri.

Noi sîntem îngerii tăi serioși. Am ieșit din fîntîni
și din stîlpi

pentru încă o-mbărbătare.

Și să-ți amintești: detectivul Arthur împușca-
ndrăgostit

portocala la de o mie de iarzi
Și-apoi unei Doamne necunoscute, c-un fraged
abis între sîni
și rozalbe picioare
Înmănușate pios pîn'la coapse, i-o oferea
împreună
cu sufletul său; rochia-i galbenă în buline de rouă
s-o arzi!!
Noi sîntem îngerii tăi avîntați. Am ieșit din căpițe
de crini
pentru ultima îmbărbătare!

JULIEN OSPITALIERUL ÎȘI AMINTEȘTE

DE DETECTIVUL ARTHUR

Uneori, către toamnă, cînd dinții-l dureau atît de melodios

Încît i-asculta fericit și naiv ca pe-un cîntec de limpede harfă,

Copiind în jurnalul său intim (ținut într-un blond samovar)

cu cerneală din boabe de boz

Cele mai blînde și tandre plecări și sosiri ale lungilor trenuri

de marfă,

Sau măsurînd cu un metru subțire și proaspăt de croitorie,

Plin de emoție, fire de ață stinghere

Desfășurate încet de pe moi papiote, prin casă, fără ca nimeni

să știe,

Spre-a se iubi în ungherele calde cu îngeri topiți pe podea de

plăcere,

Julien Ospitalierul își amintea, cu bățai delicate de cord,

De detectivul Arthur, prietenul trist și ciudat, dispărut din

prea multă decență în urmă c-un an;
Parcă-l vedea și acum închizînd portiera brodată
de-amiază
a vechiului Ford
Și, cu un ultim claxon de adio, pornit grațios pe
șoseaua
Îngustă de munte, etern surîzînd la volan...

MARȘUL LUI JULIEN OSPITALIERUL

UN pelerin fericit rătăcește, cîntînd de plăcere,
pe pajiști, c-un strugure dulce în geantă;
DOI îngeri răpesc o clătită umplută cu mentă și-n
fiece seară o dau, pățimași, pe traverse de-a dura;
TREI fluturi de angora trec pipăind plictisiți mari
bucăți de fîntîni mătăsoase pe-aleele-n pantă;
PATRU acari vor să-și ardă-n cantoane chipiile lor
parfumate la fel și, deodată, de spaimă le
tremură gura;
CINCI corijente subțiri înțeapă, plîngînd în
spatele
scolii, cu sînii pătați de cerneală, vacanța c-un
spin;
ȘASE mici franjuri de la perdeaua portocalie din
vechiul antreu al pensiunii (dar nimeni nu spune)
sînt destrămate puțin;
ȘAPTE ori șapte fac patruzecișinouă de portocale
Închise-ntr-un cald mușuroi de furnici, acum
și oricînd;
OPT croitori delicați s-au decis, către-amurg, de
pe
gard căptușeala de rouă s-o rupă;

NOUĂ suspine a scos trandafirul albastru din
supă;

ZECE e cifra la care se moare rîzînd!

ULTIMELE TANGOURI

ALE LUI JULIEN OSPITALIERUL

1.

Oz iar zaharisește crini prin casă
După-amiaza-n aerul divin!
Îngenuncheat pe fețe vechi de masă
Din nou secrete fragede dețin.
Dulapuri toropite-mi cad în brațe,
Nostalgice, cu diafanul gând
De a-mi gusta extatica dulceață
A rugăciunii spuse surîzînd.
Și-n timp ce-n vînt cuvintele se-mbină
Cu fluturii, iubindu-se frumos,
Mi-e sufletul suflat în lene fină,
În praf de mușețel și-n rouă roz.

2.

Să intri în dulapuri vechi de sticle
Ce te iubesc subțiri, ca-ntr-un delir,
Și-n lemnul de la raft de noduri clare
Să te îmbeți, uleiuri să respiri,
Oțetele să ți le torni în suflet,
În cești cu-nfrigurare să coborî,
Izbit de lapte-n piept, cu nara-n zahăr,
Tot mai suav, tot mai ciripitor,

Pîn'ce pierdut prin lămpi, fără nădejde
Împotmolit de-amurg lîng-un fitil,
S-auzi sfîșietor cum te recheamă
Dulci gîngăveli de ceainicel debil,
Și-ncet, cu-o oboseală grațioasă,
În pelerine moi de bulion
Înfășurat, spre camerele triste
Să te întorci stingher și monoton...

3.

Cugetul mi-e fără nici o pată.
Cu delicatețe și alene
Am învins celeste damigene,
Falnice cetăți de vișinată.
Fierb în jur veșminte și covoare,
Dulci fotolii lin mi se supun,
Așteptat de fragedul magiun
Celofane rup. Clipele-s rare.
Și-și frămîntă-n aer nebunește
Flama invincibilul piper.
Dureros oglinzile mă cer:
Trupu-mi absorbit le adîncește!

4.

Melcul cel mic cu muget lin
Iubea în taină-un serafim
Și bea buton după buton
De bulion c-un gentilom.

Și astfel zilele treceau,
Îngerii blind doxologeau,
Pe pajiști se lua la trîntă
O portocală cu o sfîntă.
Dar în dulapul nesfîrșit
Melcul cel mic s-a-mbolnăvit.
Și-atunci sosi, tăcut și pal,
Un flautist provincial
Cerîndu-și voie să înceapă
Să-i pună perne moi sub ceafă
Melcului mic, lipit de-o ceapă...

5.

Motanii mei sorb rom pe catifele
Și-mbătrînesc piftea după piftea.
O, hai să sugem ciucuri de perdele;
Afară plouă, ploaia va-nceta
Și-o să ieșim blînd uluiți pe trepte
De strălucirea șanțurilor vechi,
Din streșini picături o să ne-aștepte
Să ne sărute tandre în urechi,
Bălii cu apă leneș îndulcită
De nostalgie, lîng-un strat de cepi
O să ne ducă iarăși în ispită
Să-ngenunchem, și-atunci o să pricepi
De ce-s atît de trist cînd cherestele
Trăiesc și mor iubite de-o cișmea.
Motanii mei sorb rom pe catifele

Și-mbătrînesc piftea după piftea.

6.

Degeaba port cravată aurie
De fîn ca să impun firme de ceai
Și la manșetă, cu melancolie,
Buton de rouă țiplă și corai,
Și umplu cu amurguri vechi bidoane
Spre-a înmuia în untdelemnul lor
Trenul format din fragede vagoane
Prin care umblă domnul conductor,
Și fluturi creți învăț cu sîrguință
Și-n crățiți curăț mazărea zglobiu;
Vai, mi-s obrajii rumeni de căință
Și cozorocul veșted la chipiu.

7.

Eu trebuia să fiu în soare,
Să nu cunosc nici un cuvînt
Lăsîndu-mi mîna ca pe-o rază-n
Fîntîinile de pe pămînt.
Și bun prieten cu cristalul
În proaspăt m-aș fi-adăpostit,
Fără să-mi tulbure tăcerea
Femeile cu pas greșit.

8.

Mi-e teamă de o portocală!
Ea este-adîncă și rotundă!!

Mi-am pus costum cu fulgi de gală.
Oh, simt cum trupu-mi se scufundă

Ca într-o balie, alene,
Spre miez, acolo unde-i bine,
Cu fragede genuni în gene
Și ceafa pe dulceturi fine,
Să fii pecetluit de-amiază.
Zădamic cei rămași în casă,
Deasupra, de pe-un țărm de vază,
Mi-aruncă frînghii de mătasă.

9.

Nu am nici un regret ca să mă certe.
Prin simțurile mele schimbătoare
Plutesc încă bucăți subțiri de soare,
Fărădelegi de vis, dorinți incerte.
Pe punți lucioase, printre fenomene,
Ținîndu-mi liric cumpăna c-un crin,
Înaintez puțin cîte puțin,
Umbrit de somn, catifelat de lene.

III.

FERICIREA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Mi se dăduse voie să-l privesc și un timp am fost fericit. În
diminețile de vară mă trezeam bucuros și nerăbdător. Mă
Îmbrăcam repede, mă bărbieream (niciodată nu mi-aș fi
permis să mă duc nebărbierit), beam ceașca de lapte, mă mai
uitam o dată în oglindă și plecam. Era rece și curat și scrobit
ca un guler de cămașă de mire. Temelia-i înota, aproape trans-
parentă, în rouă. Mirosea. Parcă s-ar fi parfumat anume pentru
mine cu lavandă! După-amiaza, de data asta toamna, când
soarele cădea aiurit și alb peste el, mă fascina. Fiecare cărămidă
se deslușea limpede și clară, continent zaharisit în aerul moale,
pierzându-și greutatea, mai mult plutind decât stînd. Copacul
Își plimba umbra pe dînsul cu precauție,

pipăindu-i orice
amănunt, lenevind nepermis de mult pe cîte-o
cărămidă mai
frumoasă, mai dragă. Tăceam uluit, cu sufletul
sfîșiat de mîh-
nire. Pentru că după cîtiva ani am ajuns și la asta.
Desigur,
știam că e un zid, știam că a fost ridicat de
cineva; uneori
după ce ploua căpăta o culoare atît de ciudată
încît îmi venea
să-l mușc, să-i mănînc pofticios cărămizile umede,
făinoase,
Înecăcioase, altădată îl atingeam cu mîinile, cu
obrazul și, ca
să mărturisesc totul, pînă la capăt, într-o seară
chiar am înge-
nuncheat copleșit de nemișcarea, de stăruința lui
majestuoasă
de-a dăinui. Dar, și aici trebuie să scriu cuvîntul
cel mai
potrivit, însă și cel mai dureros, ***nu-l
înțelegeam***. Era ca și cum
aș fi vrut să-mi amintesc de-un vis simplu și blînd
pe care-l
simțeam încă împrăștiat în mine, neevaporat,
irizînd cîteodată

orbitor, vis mîndru și pur ce-mi înlocuise trupul c-o
o fîntînă,
c-un stîlp, sau c-un flutur. Și fără-ndoială că
numai așa, amin-
tindu-mi-l, aș fi putut pricepe. Și-atunci, oh,
Doamne-Dumne-
zeule, sînt sigur, absolut sigur, zidul m-ar fi iubit!

FÎNTÎNA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Din ziua în care mi-am propus să construiesc o
fîntînă, nu m-
a mai interesat nimic altceva decît locul unde o
voi face. Do-
ream să fie cît mai aproape, să pot bea apă
oricînd, indiferent
dacă afară plouă sau e-ntuneric și mi-e frică de
bolovanii
cărării. Grădina pe care o aveam, cu pomi
fructiferi, cam
neîngrijită, era destul de mică. În octombrie
plutea un miros
fetid de melci fermentați, prunele se topeau
voluptos, în
plimbările de dimineață, prin rouă, nuci cu fitil
pocneau sub
tălpile mele pudrate. La început m-am gîndit s-o
fac aici, dar
am renunțat curînd. Exista pericolul să fie
înfundată de fructe.
Iar un capac m-ar fi indispus! Astfel că am ajuns
la concluzia
frumoasă și demnă de mine că cel mai bun lucru
ar fi s-o săp
chiar în casă. N-are rost să mai enumăr

avantajele. Și-n plus,
aerul odăii ar fi fost mereu fraged, trandafiriu,
parfumat lacom
de răsuflarea fîntîinii. Bineînțeles, trebuia să-mi
iau adio de la
cumpănă, tavanul fiind prea jos. Dar, la urma
urmei, nu-i mai
plăcut să-nvîrți o roată gălbuie, înjghebată din
lemn tare, și s-
auzi scîrțîitul dulce al lanțului în propria ta
cameră?
Hotărît, deci, asupra locului, avînd materialele
necesare, nu
mi-a rămas decît, mîndru și plin de ambiție, să
mi-o constru-
iesc singur, cu mîinile mele. Ziua săpam ca un
diavol, cu ușa
Încuiată, iar noaptea, cînd nu riscam să mă vadă
nimeni, căram
pămîntul c-o roabă. Și-ntr-o sîmbătă seara —
fîntîna avea un
ghizd trainic, iar apa pîlpîia în adînc, nobilă și
buclată — m-am
Îmbrăcat în costumul meu moale și pufos, croit
dintr-o veche
stofă moștenită, am pus patefonul pe masă, i-am
întors mani-

vela și, emoționat, în ritmul unui vals cu clopoței,
am scos
prima găleată. Îmi auzeam inima ticăind. Cană
după cană,
apa feciorelnică și tandră lunecă pe gît ca o
consolare divină,
primită de la cineva nesfîrșit de blînd, pentru
toate mizeriile
vieții mele de pînă atunci.
Totuși, bucuria aceea deplină și licăritoare nu a
durat mult.
Căci, deodată, tot într-o seară, tocmai cînd
ridicam înmănușat
un pahar de cristal, mi-am dat seama că nu mai
pot fi mulțu-
mit. Avea loc, fără îndoială, un proces de alterare,
o veștejire
a luciului răcoros, insesizabilă pentru alții, dar nu
și pentru
mine, amant rafinat și capricios al apei. Găleata și
apoi cana
sau paharul, oricît de delicate, îi deflorau aroma
de miez crud,
o deformau fatal, mi-o dăruiau, chiar dacă
grațios, ca și cum
ar fi fost a lor. În pribegia ei de la culcușul lichid
pînă la gura

mea, în calvarul acela interminabil, prin
atmosfera prea caldă
pentru dînsa, simţeam c-o încearcă o tristeţe de
nesuportat.
Şi cedînd cu docilitate găleţii, ştiam că durerea
de a-şi rupe
trupul fragil în bucăţi albe şi reci e chinuitoare.
Drept care,
cavaler nedeazăminţit, m-am decis să cobor eu
însumi în fîntînă
ori de cîte ori îmi va fi sete.
Au trecut astfel două săptămîni. Coboram şi
urcam c-o sprin-
teneală uluitoare. Ajuns la apa timidă, ţinîndu-mă
strîns de
pietre, mă aplecam şi-i sorbeam neliniştit şi
galant undele
subţiri. Uneori stam ceasuri întregi agăţat într-o
poziţie destul
de incomodă, dar ce conta! Fericirea avea acum o
cu totul altă
substanţă, necunoscută înainte. Dorinţa îmi
îmbujora faţa.
Eram din ce în ce mai nestăpînit. Pînă cînd, o sete
cumplită,
continuă, nefirească m-a făcut să cobor definitiv.
Şi cînd am
intrat în apă mi s-a părut că nici nu cad la fund.

Și-ntr-adevăr,
o vreme m-am legănat sfișietor de lin pe
superficia verzuie și
calmă, parcă amintindu-mi de copilărie, parcă
respirînd într-un

fel gingaș, nemaiîntâlnit, cum doar plantele știu
să respire sau
poate îngerii — o lungă și delicioasă desfacere a
mirării în
Ether...

POSTUME

CONFIDENȚA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Am vrut adolescența să-mi închin
Dulcilor jafuri de fecioare, însă
Numai de rouă nu mi-a fost respinsă
Privirea desfăcută ca un crin.
Sori de amiază asfințind în piept,
Am ridicat cuvinte luminoase
Să bată-n vînt și-am început s-aștept
Femeile cu nume de mătase.
Dar n-a venit nici una... Cine-anume
Ca mine de tăcut a mai rămas?
Acul lucind de spaimă-al unui ceas
Mă caută stăruitor prin lume.

CRUZIMILE LUI JULIEN OSPITALIERUL

Cu timpul, plictisindu-mă efortul inutil și anost pe care mi-l
cerea bunătatea, istovit de o prea lungă așteptare
a fericirii ce
credeai că-mi va fi dăruită drept răsplată, am
început să
exersez timid, apoi tot mai îndrăzneț, mai
necruțător, mai rafinat, cruzimea — ultim deliciu al singurătății mele.
Andrelele
purificate-n untdelemn de zamacadele, luate spre
seară cu-o
delicatețe infinită în mâini și petrecute voluptuos
prin inima
fragedă a unui ceasornic de bucătărie, mă făceau
să jubilez.
Cu-o bucată strălucitoare de țiglă — o sfărâmasem
pătimaș și
abil! — tăiam, ingenuu, viscere moi de fîntîni, vii
încă, palpi-
tînd în găleți emailate cu toarte dibaci arcuite
peste carnea
suavă. Curios, fără nici un scrupul, desăvîrșindu-
mi gloria
de asasin manierat, sfîșiam cu așchii proaspete

de salcîm alua-
turi dospite blînd, plăpumi cusute cu ață tare în
romburi por-
tocalii, vestoane subțiri de vară, micșunele și
mingi. Uneori,
exasperat de monotonia faldurilor, smulgeam
euforic perde-
lele grele și vechi — de mult spărsesem
geamurile, fremătînd —
și le tocam, îmbibîndu-le mai întîi cu oțet, ca să
usture, franj
cu franj, pe pajiștea din fața casei. După amiaza
(dar asta se
întîmpla cîteodată și puțin înainte de amurg,
principalul fiind
ca lumina să aibă o lîncezeală de vis izbit în
catifea) țărushi
Înfipți zglobiu în paianjenii din colțurile
magaziilor, sub
maldăre de zdrențe — hainele mele de gală
ferfenițite la baluri
de binefacere — îmi îngăduiau să rid în hohote,
pînă la lacrimi.
Petreceam zile întregi strivind coropișnițe naive
și monstu-
oase în țîțîni de-arpacaș, sfredelind melci devotați
cu burghiul,
flagelînd fluturi de marfă din plăcerea de-a auzi

pocnetul

aripilor frînte în dosul latrinelor văruite
trandafiriu. Cînd
ploua, ca să pot nimici eu însumi cît mai multe
bile de apă,
umpleam exaltat curtea cu umbrele deschise-n
suprafețe sen-
zuale și plane. Nu mai eram prieten cu nici un
parfum. Ade-
meneam aromele în flacoane de sticlă șlefuită și
rece cu-o
gentilețe perfidă de copil fanfaron. Iar pe cele
care nu crista-
lizau imediat, renunțînd pe veci la vagabondajul
lor virginal,
le vărsăm în gropi imunde clocotind de luxura
duhorilor; și
nărilor mele se amuzau! De obicei alegeam
cărămida cea mai
topită-n surîsuri, cea mai umil înverzită de
brusturi și o pisam
pe plăci de faianță, anume pe plăci de faianță!,
spre a-i mări
rușinea. Gardurile-abia închegate, cu leături încă
îmbujorate
În jurul cuielor, amintind finețea gleznelor lui
Iisus, putrezeau
armonios în sufletul meu scelerat. Pînă la urmă

am spânzurat
legume (ce viciu!), am rupt bulioane, am trântit
perne în trenuri
la bariere, am scos din răzoare, de pleoape,
îngeri cu țipătul
scurt. Nimeni nu-mi cunoștea încântarea! Prăbușit
în fotolii
uzate, cu fruntea împurpurată de noi și adânci
bucurii, eram

Campion al CruzimiiU

CÎNTECE NAIVE

(1976)

CÎNTEC NAIV

Să fim anonimi ca dovlecii
Și fleți și suav răpitori
De suflete-nchise-n fecioare.
Pe mingi să ne scrim. Iar în zori
Să batem din palme la rouă
Muiăți pîn'la piele-n destin.
Poeți, un surîs ca de teamă
Pe străzi umblă brambura lin.

MIEREA LUMII

Închisă într-un crin mi-e viața,
Mîinile-mi tremură-n parfum,
Luminile îmi taie fața.
Vai, nu mai știu nici cînd, nici cum
M-a prins în ghearele lui calde
Un fluture crepuscular.
Alături mie, copilandre
Torc mierea lumii din mărar,
Funii sfințite leagă timpul
De pădăii, roua-i țigaie.
Îngeri gigantici țin cu schimbul
Deasupra-mi jerbe de văpaie!

BALADA POETULUI DE DUMINICĂ

Eu sînt un poet de duminică.
La haina mea roz am o mîneacă
Albastră, cealaltă vernil.
Eu scriu doar în luna april
Și-atunci nu mai mult de un vers
Pe care deja l-am și șters.
Îmi plac portocale și sîni.
Iubita mea are doi sîni!!!
Ea dă samovarelor lustru
Cu dînșii, schimbînd la ceai gustul
Și ține morțiș să-i învețe
Cititu-n zaharnițe crețe.
Dar cîteodată sînt trist,
Vai, parcă nici nu mai exist.
Sparg mingi cu andreaua și pești,
Ucid pădăii cu călești,
Cu îngerii roua din șanț
O beau pîn'la ultimul sfanț!

INVITAȚIE LA DOLHASCA

De ce nu vii să bem din șanțuri apă
Cu mormoloci și raiuri dulci în eaz
Să ne-mpletim cruzimea-n cozi de ceapă
Și să ne batem joc de catifea
Rostogolind pe dînsa bile calde
De ied timid și melancolic miel?
O, dac-ai ști cît de nostalgic arde
În lămpile adînci fitilul frel,
Și cît de-mpalidat de-amor e cerul
Topind la piept un soare zbuciumat,
Ți-ai scotoci de rouă șifonierul
Flogistic și-ai sosi într-aripat!

MIC TRATAT DESPRE PLĂCEREA DE A BEA

BOSTANI CA MIEREA

La capătul unui burlan
Se pune cel mai dens bostan
Și-n orele de după masă
Se suie răvășit pe casă
Și se suspină prin burlan
Tot mai adânc, mai diafan,
Și-atunci bostanul, din solid,
Devine luminos lichid
Evaporându-se prin tub
Într-un incub și un sucub
Ce te invită, triști, la dans
Pe țițelele cu fin balans,
În timp ce iarăși sub burlan
Se solidific-un bostan.

VIAȚA LA ȚARĂ

Nu trebuie, iubito, să te miri
Că geamurile-s roase de zefiri
Și nici că din dulapuri, cu răsfrîngeri,
Paharele lovesc geloase-n îngeri.
Iar apa dintr-un crin de-o scoți cu cana
Nu te mîhni cînd ți se-ntoarce geana
Pîrlită de parfum, ci-n timp ce-ți scriu
Pune la copt dovleac portocaliu.
Apoi, ca să vînez melci de aprile
Și rîme roz, dă-mi flinta cu firile.
Și pantalonul de poet, bufant,
Calcă-l solemnă cu un diamant.

CÎNTEC NAIIV

Un pește mic și foarte trist
Din heleșteul contelui
S-a-ndrăgostit de-un ametist
De la inelul contelui
Și-ntr-o caleașcă a sosit
Să ceară mîna contelui
Dar refuzat și-adînc jignit
Muri sub ochii contelui
Atuțci un falnic servitor
Din ordinele contelui
Îl prepară cu cimbrisor
Pentru motanul contelui.

JURNAL

Trecerea mea prin lume a fost o aventură
Cu sute de primejdii în fiecare clipă,
Îmi îțîma albastră în iarbă o aripă
Pe cînd cealaltă-n soare se-nfășura mai pură.
O pînză de păianjen mi se părea pe umăr
Atît de grea, dar mîna n-o ridicam s-o scutur,
Și mă mîhnea o gîză, și zile fără număr
Simțeam pe suflet umbra lăsată de un flutur.

POVESTEA CAVALERULUI CU BRICI

Trăia într-un castel, pe Rin,
Un cavaler ce din capriciu,
Gustînd bobîțe din ciorchin,
Tăia șipîrlele cu briciul
Și-apoi le prepara în sos
De leuștean și portocale
Și preasupușilor, voios,
Le da în de-alabastru oale.
Și azi așa și mîine-așa
Pînă ce-o slujnică fecioară
Rămase din mîncare grea
Și se-aruncă în scoc la moară.
Iar castelanul nostru-amar
Visă de-atunci întreaga-i viață
Șopîrle cu sîni albi și mari
Strîngînd copile dulci în brață...

CÎNTEC NAIIV

Să ne iubim în pălării de fetru,
În solnițe cu fluturi moi, sub masă
Pe pătrunjei și țelini ca finetul,
Lîngă oglinzi cu căptușeala groasă.
Iar seara, durdulii și-n pielea goală,
Scăpați de haine ca de o tortură,
Să facem baie într-o portocală
Coaptă de-amor, cu vorbe dulci în gură.

SCRISOARE

Primește-mă, iubito, cu simbrie
La sînii albi și ți-oi sluji frumos!
Voi face foc alchimic în chilie,
Cu leuștean spăla-voi lin pe jos,
Și-n măhuri galbene cu coada lungă
O să adun paianjenii hoinari
Ce-atît de mult în păr vor să-ți ajungă
Călătorind îndrăgostiți pe var,
Și casa-n garduri proaspete și fine
Ți-o voi împrejmui ca să-ți păzesc
Sufletul blînd și coapsele haine
De băiețandri cu surîs diavolesc
Ce îți trimit bezele printre leături
Și-ți dau să guști bomboane cu parfum,
Iar seara voi aduce două brațuri
De biblie moi sub plăpumi să le pun,
Fără păcate dulci să-ți fie somnul
Și să visezi doar sfinți și izmă creață!
Primește-mă iubito, întru Domnul,
La sînii albi, pe-un sfanț, slugă pe viață!

FAUN

Crescut de nimfe pîn' la treisprezece ani
În parfumate scorburi de platani
Și din ulcior hrănit cu sucul dulce
Ce în Arcadia din vaci se mulge,
Am ajutat un timp melcii la treabă
Cărînd cu sîrg rouă și bruma-n roabă
Și am umflat pe-ascuns cu țeava mărul
Fără să afle zeii adevărul.

JURNAL

Azi m-a mușcat un crin de suflet
Cu dinții calzi și ascuțiți
Și botul pipărat de umed
Ce-n prima clipă nici nu-l simți.
Dar cât de tare m-au durat
Trupul și mințile spre seară!
El, în surîsu-i nentrerupt,
Sta moale, cu parfumu-afară,
Pe laba-i dulce, fără umblet
Și-n scăfîrlie plin de-arginți.
Azi m-a mușcat un crin de suflet
Cu dinții calzi și ascuțiți.

ELEGIE

Copilă dulce, rîma trece,
Drugii de rouă se topesc,
Un fluture cu burta rece
Plutește-n ceaiu-mi chinezesc.
În burg din zidurile calde
Picură-ncet cuie de fier,
Șopîrlele înghit smaralde-
Le domnului bijutier.
Și iarăși sufletul ni-l pierde,
Pe străzi întortocheate lin,
O balama pictată-n verde
Și care scîrțîie-a destin.

IDILĂ

E-atîta liniște și-atîta nemurire
În pietrele ce nu știu să respire.
Borii se-adună galbeni lîngă apă
Și se gîndesc de unde s-o înceapă.
Măgarii cresc uimiți și cruzi din rouă
Să vadă cum țestoasele se ouă.
Vacile cad trîntite de ugerele lor
Nemulse, și cu ochii limpezi mor.

CINTEC NAIIV

În mînă c-o fresie
Îți scriu o poezie.
Nu-i vorba de-o plîngere,
Iubitule îngere,
Și nici de-o afacere
Ce-ar fi să ne macere
În zori pîn'la suflete
Ci numai de-un fluture
Dormind pe o scîndură
Ce-adînc mă îngîndură...

CÎNTECEL

Floare limpede și grea,
Cu trupul într-un pahar
Așezat pe masa mea
Din lemn de ienibahar,
Lasă-mă hain să-ți smulg
Sufletul cu nările
Și pe urmă să-mi încurc
Prin lume cărările...

SCRISOARE

Pentru ce se duc, Nichita,
Trenurile lungi pe linii
Tremurînd de infinita
Gingăşie a luminii?
Şi de ce se iau la hartă
Îngerii lângă cantoane?
De ce are rouă scoarţă
Şi amurgul vechi bidoane
De ulei pentru elita
Leuşteanului grădinii?
Pentru ce se duc, Nichita,
Trenurile lungi pe linii?

CÎNTEC DE FAUN

Scaieții se sărută ușor cînd bate vîntul,
E-o sfîșiere crudă de fluturi în lumină,
Izvoarele spre alte izvoare se înclină
Și Chloe după maluri își leapădă veșmîntul.
Ascuns în buruiene n-o să-ți mai cînt din flaut.
N-o să-ți mai scriu poeme. Poemele-s cuvinte.
Sînt faun și e timpul prin scorburi să te caut
Ca să te frîng în iarba înaltă și fierbinte.

FLUTURELE CAPITAL

Aștept din partea verii
Un flutur capital
Cu aripile-n flăcări
Și proaspăt iz de cal
Să-mi bată dulce-n țiglă
La ora anumită!
O, l-aș hrăni din era ti ți
De fragi încinși pe plită
Și nu i-aș strânge frîul
Nici șeaua, ci-amîndoi
Am sta trîntiți pe preșuri
Bînd sticle vechi de-oloi...

* * *

Trăiesc la barieră
Mari fluturi ce disperă
Că nu mai pot să treacă
La noi din lumea greacă.
Ci țipă-acolo singuri
Pînă ce morți de friguri
Sînt îngropați sub șine,
Printre traverse line,
Pe unde trec marfare
Cu scînduri răpitoare
Și-s palide cantoane
Muiate-n bulioane...

CÎNTEC NAIIV

Ce corp subțire are clipa!
Eu sînt naivul ei copil,
Parfumurile le distil
Ca limbile unui pistil;
Și mobilele ondulează,
Sînt munți în cărți de geografie,
Uimit susțin pe mîini o vază
Și-o duc plîngînd în dreptul frunții...
E timpu-nvinețit pe-alocuri
Pe unde zilele sînt reci.
Cuminți traverse, linii seci:
Destul! în sufletul meu toate
Iubirile îs deraiate!
O, fluturi, inimi desfrînate!

ÎN BUCĂTĂRIE

Miresme stau pe masă ca niște spade late,
Legume-și tin răcoarea-n catifelate pungi,
Pereții ne ignoră, purtînd cu dignitate,
Pătrunși de var, blazonul păianjenilor lungi.
Vai, în bucătărie cui poti să îi explici
Că ne e foame numai de vis cînd la perdele
Vom ridica în soare ca să privim prin ele
Sticle de-otet în care s-au înecat furnici.
Dar ce neașteptată și nouă întîmplare
Ne-ademeneste și ne-nspăimîntă totodată!
Spre trupurile noastre-o caisă se dilată
Cu-o poftă vegetală ca să ne, ah!, omoare.

— * *

Cînd o să vin prin înserarea clară
Voi flutura în vînt ștergarul pur
Cu patru crini purtați de o fecioară
În mîină peste-o pajiște de-azur.
Scoate-mi atunci, iubito, din cămară
Vechi vișina te, brave saramure
Ce cerul gurii dulce-mi alintă
Departe de cetățile sperjure,
Pune pe flăcări plitele de aur
Și-n străchini opărește cimbrișor,

Și-mpurpurată ceartă-mă sonor
Căci mi-am riscat iar viața c-un balaur.

BOCET DE ADULT

Poate c-ar fi trebuit,
De cât sînt de amărît,
Să-mi dau drumu-n infinit
C-un flutur legat de gît.
Vai de păpădia mea
Ce-n abis se scutura
Suflată de oameni răi,
Reparata hăi!

POVESTEA UNUIA DIN

ÎNGERI

Eram un înger serios
Dar m-a vrăjit un diamant
Și-ntr-un castel cu crini pe jos
I-am devenit curînd amant.
De-atunci toți îngerii ceilalți
Mă ocolesc ca pe un iz
Cînd sug bomboane dulci cu malț
Sub ziduri vechi de cărămizi.
Și-n magazinele pustii
Păianjenii fac plase-n rîs
Spre-a-mi prinde-aripile de vii
Și-a mi le unge cu sacîz.
Și rîme roz, în cîte-un gang,
Ies fragede din caldarîm
Căci vor, mînjindu-mă pe rang,
Cu buzele să le sfărîm.
Și însuși fluturii mei freli,
Ce-i foloseam drept caligrafi,
Îmi toarnă în urechi bîrfele
Subțiri, ca pe-un albastru praf.

Și-n jur doar măselariți cresc
Și încă asta nu-i destul,
Oh, lucrurile se topesc
Dacă le-ating cu degetul!
Ci eu, cu sufletul bufant
De pofte, ca din rouă scos,
Mă lăfăi cu un diamant
Într-un castel cu crini pe jos!

CÎNTEC NAIIV

Dacă numai crinul
Vrea gură de crin
Îndulcindu-și chinul
Parfumului lin,
Dacă numai cana
Cere altei căni
Să-i deschidă rana,
Răni sîntem pe răni,
Miere ruptă-n miere,
Îngeri palizi, o!,
Strivind cu plăcere
Coropișniti bleu!

SCRISOARE

Sînt fericit, arare
Îmi dau un fin balans
Rachiuri de mărare
Topite-n île de France,
Iubesc pe Reparata,
Divina cu trei sîni.
Mi-e sufletul ca pata
De micșunea-n fîntîni
Și jubilînd, din mîzgă,
Cu-o bucurie-adîncă
Îți scriu pe-un ou de gîscă
De angora, cald încă!

ELEGIE

Vino, cuminți, la ora de tristețe
Să stăm în bănci. O, cumpără-ți caiet
Cu pătrățele. Azi o să ne-nvețe
Severa rouă marele-i secret!
Nu trebuie cu sînii sau cu guma
Dac-ai greșit ceva să ștergi, doar știi
Că literele ce le face bruma
Sînt sufletele noastre străvezii.
Căci o să fim curînd chemați la tabla
Acea neagră cu burete roz
Să explicăm (și-o să-ncercăm degeaba)
Iubirea ca pe-un fluture pletos.

CÎNTEC NAIIV

Iubiții sînt îngeri lăsați
În pauză ca să se joace.
Ferind u-se doi cîte doi
De lume, de-o vreme încoace,
Aripile lin își desprind
Din bumbi și cu coapsele pline
Și ochii aproape închiși
Petrec într-o dulce rușine.

POVESTEA FECIOAREI DESCURCĂREȚE

Și dînsul glăsui așa
Fecioarei stînd în fața lui:
"De îți sînt drag mă vei urma
La capătul pămîntului."
Și-i dăruî trei elefanți
Și o panteră cu ochi verzi
Ținută de-un pitic în lanț
De-argint: "Ai grijă să nu-i pierzi/"
Și-apoi plecă strîns în veșmînt
De crini cusuți mărunț, iar ea,
Neprețuindu-i sfatul blînd,
Bătu piticul c-o nuia,
Și trompele le răsuci
La elefanți, și cu un ac
Înfipt în dreptul inimii
Panterei îi veni de hac.
Pe urmă lanțul de argint
Îl duse-n taină la zaraf
Spre-a se întoarce tîrîind
Un cufăr uriaș prin praf...

ELEGIE

Ții minte fluturele-acela trist, din vînt,
Cu două colturi cu mînerule de-argint
Asasinînd grădini și surîzînd?
Îți amintești de o căpșună mare
Ce se ruga de-un înger s-o omoare
Din dragoste, călcînd-o în picioare?
Dar de cișmeaua care, într-o curte,
Trăia-mpreună cu șopîrle scurte
Și moi fără să-i pese de insulte?...

* * *

Eu sînt total învins de rouă,
Definitiv trăsnet de crini!
O, Reparata, dă-ne nouă
Lumina celor trei calzi sîni
Și nu ne duce în ispită
Cu ei ci poartă-ne sublim
Ca-ntr-o caleașcă infinită
Spre-un cer ținut de-un serafim
Unde-o să bem o săptămînă
Dintr-un cristal întors pe dos,
Cu spini încolăciți la mîină,
Copilăria, dureros...

BALADA CRINILOR CARE ȘI-AU SCRIS FRUMOS

Trăia într-un oraș din miazăzi
Un crin înzăpezit în datorii
Care primea, scrise pe pluș cu lapte,
Scrisori de la alt crin, din miazănoapte;
Oh, pentru cruda lor corespondență
Aveau cea mai naivă diligență!
Ei își tăiau cu zimții de la timbre
Miresmele-ntre dînșii să le schimbe,
Poștași înflăcărați puneau ștampile,
Cîntînd din corn, pe sacii cu pistile,
Plicuri adînci pudra, sculat din zori,
Însuși directorul caleștilor!
Dar crinul ce trăia în miazăzi,
Fiind înzăpezit în datorii,
Îi răspundea din ce în ce mai rar
Celuilalt crin ce bea pe-ascuns mărar.
Apoi tăcu de tot. O rouă grea
Strivi parfumul amîndurora.

Și astfel cei doi crini nu și-au mai scris,
Poștașii au murit, poșta s-a-nchis,
Doar uneori mai trece monoton
Prin bulion un vechi poștalion...

ELEGIE

Telali duiosi îți cântă-acum prin ganguri
Fustele calde ca pe-o amintire,
Spițerii mai storc izuri, după ranguri,.
Și-amor din rufăria ta subțire.
Și-ți mai aduc în zori poștașii timbre
Cu nuduri și ștampile moi îți pun
Pe pragul casei. Roua vrea să-ți schimbe
Patul în schit pentru făcut minuni.
Și-n firme dulci pictați-s cu mult soare
Ciupicii veșnici peste o lalea,
Iar eu îți fierb sutien-u-n samovare
Spiritul sînilor să ți-l pot bea!

CÎNTEC NAIV

Roua

Se plimbă cu șarpele boa.

* S

Nuiaua

Se plimbă cu catifeaua.

Durerea

Se plimbă cu mierea.

Dar tu,

Cu cine te plimbi psihi-mu?

BALADA DISPARIȚIEI LUI J.O.

E timpul să dispari, bătrîne J.O.!
Degeaba, ca să uiți, joci domino
Și pipăi la oglindă, pe mătase,
Spre-a-ți trece de urât, omizi pletoase.
N-auzi în frîna unui vechi vagon de marfă
Cum cînt-un înger stingerea la harfă?
Nu simți, pe masă, către-amurg, în cană
Cum apa-ncepe să miroasă-a rană?
Privește blînd, te cheamă din azur
Motanul detectivului Arthur
Și însuși dînsul, detectivul sfînt
Ce-a fost cîndva îndrăgostit pe-acest pămînt.
Ia-ți rima credincioasă. Reparata
Cea cu trei sîni ți-a pregătit fregata.
Las-o rîzînd prin somn în pielea goală
Pe Leprocika-n Leprozeria Ideală
C-un șarpe mic de angora sub pernă:
Virgină, repetentă și eternă

Și fă la toată lumea din batistă
Șoptindu-le că viața nu e tristă;
Fiindcă, vezi, ce mai încoace și-ncolo,
E timpul să dispari, bătrîne J.O.

BOCET DE ADULT

Casa nu mai are sobă
Nici hainele garderobă.
Fluturi explodați în sos
Mi-au întors viața pe dos.
Căci nimic nu mă consolă:
Geaba melci umpluți la rolă,
Geaba îngeri ce-mi perfir
Roua ca pe-un chilipir,
Geaba chiar femeia goală
Și-n gură cu o portocală;
La treizeici și cinci de ani
Stau și plîng printre motani.

ELEGIE

O, magazii de mărfuri!
O, sfece vechi de zahăr!
Sînt șampilat de îngeri,
Nu pot să mă mai apăr.
În săli de așteptare
Cu miros de harbuz
Beau iar dulci decilitri
De-amurg și fac abuz
Cu timbre dăruite
De factorul poștal,
Și-ador cîntarul gării
Și-aromele de cal,
Și-ascult traverse calde
Sub linii spunînd: ah!
Și scriu scrisori naive
Pe benzi de telegraf
Cu chimicul, în gură
Muiat, ca la-nceput.
Mi-e sufletul biletul
Pentr-un marfar pierdut.

CÎNTECEL

La iubita mea la poartă,
Amor trist, viață deșartă,
Stă o păuniță moartă,
Amor trist, viață deșartă,
Drept în piept de rouă spartă,
Amor trist, viață deșartă,
Fluturii să și-o împartă,
Amor trist, viață deșartă...

ULTIMA ELEGIE

A fost un timp cînd vă spuneam și vouă
Umila mea părere despre rouă
Și chiar purtam, topită-n fragi, pe scuturi
Umila mea părere despre fluturi,
Iar uneori v-a speriat puțin
Umila mea părere despre crini
Și parcă și acum plutește-n burg
Umila mea părere despre-amurg...

ULTIMA BALADĂ

Singur, în lumina albă,
Sprijinitu-m-am de-o nalbă
Fericit că pot s-aștept
Fluturii să-mi intre-n piept
Și am stat pînă-n amurg
Privind îngerii cum curg
Peste un perete blînd,
Lîngă nalbă-ngenunchind.
Iar apoi, cînd s-a-nnoptat,
Am rupt nalba și-am plecat
Și nimeni nu mai știu
De-atunci de trăiesc sau nu...

ADIO, ROBINSON CRUSOE

(1978)

CÎNTECE NAIVE

ELEGIE

Bucătării, bucătării de vară,
Creme de zahăr ars strălucitoare,
Mari șervete de-azur, dulapuri-sfinxe,
Dulci utopii din linguri vechi prelinse;
Sîinii aici sînt plini, coapsele grele,
Miresmele iau foc de la perdele,
Luminile s-așează lin pe scaun,
Din cratime bea lapte prins un faun,
Nasturii cad subțiri de la cămașă,
Bucătării încinse, pătimăse...

STICLE

Sînt sticle cu toracele îngust
Și umeri transparenți neluate-n seamă
. De cei ce au idei. Ele reclamă
Prezența mea. Știind c-o să le gust
Se prelungesc anarhice spre mine
Cînd trec pe lîngă rafturi, din instinct.
Doar în alcool exploziile fine
Ale iluziilor se aud distinct.

CÎNTEC NAIIV

Noi vrem să cîntăm la pilaf
Perdele cu murmurul blînd.
Oh, viețile noastre, din praf,
Tresar uneori surîzînd
Cînd trece pif-paful seral
Alene prin timpul viran.
„Noi nu vrem să fim geniali”
Ci veșnic să spunem: Miarlam!
Dormind fericiți sub cearceaf
Și fără să scriem vreun rînd
Noi vrem să cîntăm la pilaf
Perdele cu murmurul blînd.

ECUSON

Îți trimit un ecuson,
Cel mai gingaș și mai trist.
E barat cu bulion
Și-n triumphiul de deasupra
Are-un melc cu crucifix
Care ține pe un corn
Patru fluturi ce-și beau supa
Cu cravatele la fix.
Iar în cel de dedesubt,
Lîng-un domn cu portocală,
Două rime pentru supt
În clipe de plictiseală.

ELEGIE

Covoarele-și tulbură-n vagi după-amieze
Grădinile calde cu plante obeze
Și vechi animale cu suflet de lână
Vor iar lîngă scaune-n veci să rămînă.
Oh, cînilor-și dau una alteia gura,
Pe mese sînt fructe ce-și sfarmă armura
Și-i poate și-un cîntec uitat de-un seraf
Ce lasă să-i cadă moi bile în praf.
Afară copiii rup măduva grea
A apei ce blînd a țîșnit din cișmea
Și fug de burlanul cel lung să nu-i soarbă
În pod, unde este o bufniță oarbă.
Apoi nu se-ntîmplă o vreme nimic.
Insecte cu frica închisă în plic
Așteaptă. Privesc melancolici pe geam
Cu ochii albaștri, motani de Siam
Ce nu pot pricepe cu mintea, pufoșii,
Pe domnii ce-și taie salate de roșii
Cînd ei doresc carne și carne și carne
Ce-acum și de-a pururi în somn să-i răstoarne.

* * *

Cînd aerul cade, prea greu,
La frageda crinilor bază,
Sfințească-se sufletul tău
În alba lumină de-amiază
Și fie-ți, în târgul cel orb,
Cu fluturi curgînd monoton,
De-a pururi, icoană, un ciob
Extatic de vînat sifon.

JURNAL

Mi-s genele cîrlionțate
Și buzele fin despicate
De dragostea unui heruv
Ce mă distruge și-l distrug
Oh, pentru tulburii lui nuri
Am achitat mii de facturi
În fluturi ieftini de cîmpie
Și-am locuit o coșmelie
Scobită într-un diamant
În anotimpul sufocant!

ELEGIE

În magazine cu șobolani bătrâni
Unde îți intră orele-n plămîni
Mă preumblam c-o dulce gravitate
Pe lîngă pompele de flit stricate.
Cutii cu cremă neagră pentru ghețe
Sufletul pur știau să mi-l desfete
Și mă-mbătau cu-aroma lor sublimă
Butoaiele adînci de motorină.
Păianjenii murați în lămpi cu gaz
Îmi lunecau cu grijă pe obraz,
Primusuri mari, lucioase, de alamă
Mă-ntelegeau și mă lua în seamă.
Priveam uimit cum lucrurile-apar
Și se scufundă-n hăuri de mărar,
Cum ruginesc vechi cercuri de la plită
În maldăre de lînă părăsită,
Cum arcuri frînte mor în canapele
Ce-au clătinat sufragerii pe ele
Și cum prin colturi îngerî diafani
Suflau cu-amurg mărgică la curcani.
Și-atît de mult doream în bulioane
Să lenevesc, visînd sub celofane
Femei subțiri și tandre ce-or să vie,
Cînd prafurile cad de-o veșnicie,
O, sticla-n care sufăr s-o desfunde

Spre-a mă turna în cratite rotunde...

CÎNTEC NAIIV

Spre-a simte timpu-ntr-adevăr
Ți-ai agățat ceasuri în păr
Scobite dintr-un miez de măr.
Vechi orologii limbe dulci
Îți trec pe față cînd te culci
Făcîndu-ți genele mai lungi.
Rotițele-n parfumul lor
Năuc și ademenitor
Ți-aduc aminte de-un popor
De înger care, cronța-cranța!,
Duc păpădii cu tărăboanța
La ghilotinele din Franța!

BALADA TRECERII REPARATEI

Lîng-un felinar cu-acetilenă
J.O. Mănîne-o limbă de balenă.
Este ora zece fără-o dungă,
Reparata trece nibelungă,
Sîinii ei sînt prinşi în cureluşe,
Poartă-n mîini căpsune drept mănuşe,
Îngeri cu obiele parfumate
Îi tin trează rochia la spate.
Însă ea la el nici nu priveşte
Cum mănîncă limba unui peşte
Ci îl lasă veşnic plin de jenă
Lîng-un felinar cu-acetilenă.

IDILĂ

În universul nostru dens și mic
Urșii mănâncă și nu fac nimic.
Vulpile dau de-a dura printre spini
Nevinovate, -aricii bruni și fini,
Sub maluri verzi racii stricați și moi
Deprind pîraiele să curgă înapoi.

BLESTEM

Sub gratii să trăiești de dimineată
Pîn'la amurguri, schingiuită dulce,
Seara, cînd termini de-nvîrtit dulceață,
Un dovlecel cu tine să se culce.
Deasupra să așezi doar plăpumi pline
Cu lînă sfîntă. Îngerii, din rolă,
Să-mprăștie miresmele sublime
De papanași ce-nalță și consolă.
Miei orfelini și triști, lieduri suave
Să-ți cînte la trezit. Iar serafimii
Să te îmbrace iute-n haine grave,
Ca nici tu singură să nu-ți vezi sînii!

CÎNTEC NAIIV

Afară plouă laic și-aș vrea să fii aici,
Să tac, să taci, tăcerea la fleacuri să ne-mbie,
Să lîncezim pe paturi ca două mari pisici
După ce-au lins smîntîna (slup-slup!) din farfurie.
Ți-aș spune-ncet: Dă-mi mîna... și poate că mi-ai
da-o
Cu sufletu-n ruină ca-n vechi foiletoane
În care-n moi fotolii leșină dulci cucoane
Vărsînd pe sîni ceșcuțe de lapte cu cacao.
Ți-aș da deoparte părul cu gura de pe gît,
Cu gura ți-aș desface nasturii mici de bluză
Și ți-aș șopti-n urechea ta fleată și confuză:
„Afară plouă laic și-s trist și mi-i urît...”

ELEGIE

Treci vară. Vom rămîne neputincioși de-acuma
Să măsurăm grosimea pe care-o pune bruma
Pe ultimele fructe. Docili și fără grabă
O să răspundem: "Lasă.. /' la cei ce ne întreabă
Prin gări cu vechi cîntare și cherestele acre
Pe unde stau marfare la bariere sacre
Și-i miros de traversă ce-n păcură se-nmoaie,
De cărămidă dulce sfărmată-ncet în ploaie...
Pe urmă, cînd spre seară cișmeaua curge-ntruna,
Tu o să-ți scoți ciorapii cei violeți ca pruna
Și o să-ți lepezi fusta cu papagali la poale
Ca-n rumegușul umed al magaziei goale
Avînd, naiv, sub brațe, preatulburați zulufi,
Să ne iubim extatici cu oh, cu ah, cu uh!...

PRETENȚII

Vreau să mă iubești ca pe un prinț,
Să te răsucești în pielea goala
Pe mătăsură pînă, scos din minți,
Voi izbi în tine-o portocală
Poruncind să vină scribii sluți
Ca să-nsemne-n acte cum te guduri,
Vreau să-mi ștergi de praf și să-mi săruți
Mîna pe inelul de cinci puduri.
Țîțe de crăiță să-mi arăți
Și buric într-însul cu căpșună,
Coapse năvălind din două părți
Care, eu fiind trist, să mă dispună.
Să-mi șoptești minciuni șarlatanești,
Să ai trupul proaspăt, gîndul putred
Și-o să-ți dau o mie de călești
Să-mi străbați regretele din suflet!

IDILĂ

E-atît de roșu bulionul
Cînd cîntă-n casă gramofonul,
Și-atît de galbenă-i lumina
Prin care umblă-ncet găina,
Și-atît de verde leușteanul;
Oh, lîngă el stă-ntins ligheanul
Pe un pămînt atît de negru,
Pe un pămînt atît de negru...

ELEGIE

Lui Florin Mugur

Dac-ai vedea lumina
Acestei dup-amiezi
Ți-ai prinde fața-n palme,
Plângînd, să n-o mai vezi.
Și plini de umilință
Și fără întrebări
Am asculta furnica
Fin tropăind pe scări
Spre portocala moale
Ce zace în dulap;
Iar dac-ar trece trenul
Am da naivi din cap
Întrezărind la geamuri
Femei cu sîni sublimi
Pe care niciodată,
Vai, n-o să-i pipăim
Și conducători nostalgici
Cu soare pe butoni
Ce rătăcesc prin lume
Suavi și monotoni;
Și poate că atuncea
S-ar ridica măreț,

Cu labele-nflorite
Și fluturi în musteti,
Din iarbă, ca să-ți toarcă,
Motanul meu obez.
Dac-ai vedea lumina
Acestei dup-amiezi...

BALADA TRANDAFIRULUI CU ABURI

Eu știu o vampă care țipă
Cînd sfîșie hîrtie țiplă,
Și pe oceane-un vechi pirat,
Balenele pe ceafă-l bat.
Și într-un port un vameș trist
Păzind bagajele lui Crist;
Oh, pe toți trei mi-i poartă-n gînd
Un trandafir cu aburi, blînd.
Sînt zile-n care vampa vrea,
C-un decolteu adînc, să bea,
Vameșu-i plînge-n sîni, piratul
Cu golfuri își parfumă patul
Unde pe vampă o va duce
În brațe ca pe-o bombă dulce;
Oh, pe toți trei mi-i poartă-n gînd
Un trandafir cu aburi, blînd.
Vampa de-un ruj îngrozitor
Muri șoptind: amor-amor,

Piratul dispăru-n chip straniu
Pe flamura cu propriu-i craniu,
Iar vameșul, zîmbind candid,
Se agăță de-un cui pe zid;
Oh, pe toți trei mi-i poartă-n gînd
Un trandafir cu aburi, blînd.

CÎNTEC DE ADOLESCENT

Fluturi monstruoși se clatin,
Florile împroașcă sînge,
Rupt nerăbdător cu mîna
Ceru-n falduri mari se strînge.
Și cu miezuri uriașe
Putrezesc în aer mure
Dar din ce în ce un cîntec
Prinde parcă să murmure...

SFATURI PENTRU REPARATA (VII)

Nu te lăsa cu zăhărelul dusă
De crini pițigăiați la hanuri sumbre
Unde pitacii au momeli ascunse,
Plușul deșală, fluturii fac zîmbre
Și-ndeosebi nu-nchiria căpșune
Și nu umbla prin roua rău famată,
C-un deditel în dinți, sălbătăciune,
Și-ntre genuni, pe lobode culcată,
Nu sta în vraște, fără sutană
De viespi virgine. Ci, spre-a fi mai pură,
O, tu, jnapancă botticelliană,
Din damigene cloș pline cu bură
Bea-mi sufletul și fierbe-ți în sparanghel
Cămită de piept dulce de arhanghel.

ELEGIE

Nu mai avem în vestă tabacheră
Ticsită cu amurguri, nici baston
Și-n semn de stimă nu ne mai oferă
Surîsul lor motanii c-un ron-ron...
De mult n-am mai trecut, răpuși de lene,
Prin burgurile vagi, purtând zglobii
Jabou plisat și magice jobene,
Cu birja plină de bijuterii.
Degeaba bibilici și portocale
Pe mese stau ucise iscusit.
Nu mai tânjim să le gustăm, ci-agale
Ne umplem dulce rănile cu chit.

CÎNTEC NAIIV

Iubita mea nu-i uşă de biserică!
Ea are coapse şui şi ţîţa sferică
Şi se dezbracă cum se-ntunerică
Într-o căpşună din peninsula Iberică.
Acolo mă aşteaptă şi mă judecă
În timp ce piei de piersică adulmecă
Stînd goală-ntre miresme şi impudică,
Părul curgîndu-i către emisfera sudică.
O, ca să scap de-ademeniri obraznice
Eu îi citesc din cărţi pasaje groaznice
Cu fluturi orbi înnebunind la praznice
Şi scorpioni cu obiceiuri casnice.
Şi spre-a nu fi de viu bătut pe-o cruce
De chimion de poftele-i năuce,
Pîrjoale de păianjen promit că-i voi aduce
Şi escalop de scolopendră dulce!!

INVOCĂȚIE

Cu clopoțelul necromantic,
Înconjurat de cercuri dulci,
Te chem, iubito, dintre greieri
Să sari și-n patu-mi să te culci,
Sfioasă, dar mai tandră încă
Decît atunci cînd respirai;
Ci lasă-mă să iau o rîmă
De pe urechea de emai
Și nu te teme c-o să-ți sfarme
Îmbrățișarea trupul fin;
O să aprind doar lumînarea
Să te-ncălzești la tălpi puțin
Și-o să petrecem cu pastrame
De țap și filtre de amor
Din utere de turturică
Făcute pulbere-n cuptor
Și-o să se rupă-n bucățele
Sub noi saltelele cu fîn
Iar la plecare o să-mi dăruie,
Lin desfăcîndu-ți-l, un sân...

CÎNTEC NAIIV

Tu zile-ntregi, pe stilul vechi,
Ții chilote de puf sub șale,
Uleiuri calde în urechi
Ca sunetul s-ajungă moale
Și-n nări miresme după rang,
Și-n palme glob de apă clară.
La tine sui trecînd prin gang
Proptit în stîlpi de scortîșoară.
Și-n urmă porți cu arc se-nchid
Alene, făr-a-ntinde mîna,
Și numai sîinii tăi decid
Cînd se sfîrșește săptămîna.

ELEGIE

Am înnebunit în casa
Sufletului meu închis!
Bolovanu-i ca mătasa,
Guri cărnose de plictis
Cască zgriptorii din rouă.
Vreau să pribegesc prin ploaie,
Pentru că afară plouă
Cu stropi mari cât o lețcaie.
Și-s trist ca plantagenetul
Prăbușit între patlagini
Ce și-a cheltuit bugetul
Fluturilor pe paragini.

CÎNTEC DE TOAMNĂ

Trec prin ziua de toamnă
Ca printr-o lacrimă mare.
Cîte-un fruct dilatat de parfum
Se scufundă încet la picioare.
Trec prin lumină și vînt.
N-am știut niciodată de ce
Anotimpuri sfîrșite își lasă
Ramuri în cei ce mai sînt.

CÎNTEC NAIIV

Dacă ai vrea să mă iubești
Și să mă aștepți numai pe mine
Ți-aș face un palat din cești
Pline cu miere de albine
Și ți-aș aduce un motan
De dimineață ca să-ți spele
Sîinii de optsprezece ani
Și pletele pîn'la podele
Și ți-aș tocmi un crin la uși
Să te sărute pe picioare
Și-un gramofon cu gălbenuș
Pentru de-amor și de mîncare.

CÎNTEC NAIIV

Cînd trecea fecioara lui Brumaru
Se topea de oftică măraru
Și cădea cojit de pe crini varul.
Sînii ei stîneau pe străzi durere,
Melcii mugeau lin a-njunghiere,
Casele-n burlane cloceau miere.
Șerpii, de sub ziduri vechi de urbe,
Îi ieșeau în drum și-i făceau curbe
De-ncepea în jur roua să turbe.
Liote de îngerî scurși prin leică
O încolăceau ca pe-o suveică
Dornici să le fie teleleică.
Ci mai pură decît e cleștarul,
Prinzînd dulce fluturi cu paharul,
Ea era fecioara lui Brumaru!

POVESTE FĂRĂ SFÎRȘIT

Prieten la toartă c-un crin
Umblam prin bogate ținuturi;
Pitacii în pungă puțini
Dar inima plină de fluturi!
La câte un han mai adînc
Ne-opream: el, să beie o rază
Spirtoasă de după-amiază,
Eu roua din blid s-o mîînnc.
Apoi o porneam iar la drum
Cu vîntul roșindu-ne fața
Și adesea nici nu știam cum
Pe cîmp ne-apuca dimineța
Mergînd și mergînd în pas lin
Și-abia respirînd, oh, abia
Ci de la o vreme-acel crin
În urmă mereu rămînea...

CÎNTECEL

O, canarii și buldogii
De la cârciuma „Pirat!”
Bat în suflet orologii
Vechi cu sunetul stricat
Și-i atîta fir de nalbă,
Și-s atîta fluturi creți;
Doamne, ce lumină albă
Cade toamna pe pereți...

ELEGIE

Slujbaş la trandafir am fost.
Sculat de dis-de-dimineată,
Cîntînd și măturînd pe jos
Intram în catedrala-i creață.
Pe urmă m-a tocmit un melc
Din șapte săptămîni în șapte
Blînd pragul casei să i-l șterg
C-un borangic muiat în lapte.
Apoi, la cîte o cișmea,
Prin curți interioare, crinii
I-am slugărit, căci trebuia
Să sprijin razele luminii.
Și astfel zilele-mi se scurg
Și uneori, ca printr-o sită,
Mai sînt zărit cărînd spre-amurg
Mari saci cu praf de cărămidă.

ÎNTRE ANOTIMPURI

Intrăm în vară. Fructele își leagă
În carnea crudă miezurile bune.
Viperi fierbinți se răsucesc. Dospesc căpșune.
Ziua își stoarce sucul și-i întreagă.
De undeva copilăria ne mai cheamă.
Solii timide: melci și buburuze.
Zîmbind ciudat. Ni-s mîinile confuze,
De-atîta frăgezime ne e teamă.
Ne-ndepărtăm. Intrăm în vara lungă.
Sînt seri cînd umbra cumpenelor de fîntînă
Neliniștită-ncearcă să ne-ajungă.
Cine din noi, înduioșat, o să rămînă?

CATALOG DE NIMFE

* * *

Sosisem dintr-o obositoare călătorie
făcută în jurul lumii pe-un vechi vas de
comerț. Tangajul îndurat eroic aproape trei
ani de zile îmi pricinuisse o boală subtilă
și incurabilă, un fel de balansare leneșă,
plină de suferințe și delicii, a ideilor.
Barba crescută violent (rezultat al vînturilor
capricioase) o purtam cu destulă neglijență,
În buzunarul de jos al vestei ticăia
cristalin un ceas cu carapace de teracotă
vernîl. Fumam țigarete prelungi cu pocnitori
parfumate din centimetru în centimetru
pentru a-mi întrerupe nostalgia. Bănuiam peste
tot numai lucruri amenințătoare: scaune
abia înăbușindu-și revolta în lemn, sticle
dorind să-mi toame-n palme licori caustice,
paltoane cu cîrlige ascuțite în mîneci. Încetul
cu încetul încercam să mă reobișnuiesc
cu uscatul.

* * *

Azi-dimineață am ridicat de jos un măr
purpuriu. Ținându-l în lumina albă a zilei,
Între degetul mare și cel mijlociu al mîinii
drepte, l-am privit îndelung, copleșit de tristețea
de-a face parte din alt regn, mai gălăgios,
mai impur. Cînd l-am lăsat din nou în
iarbă, devenise transparent.

* * *

Părîndu-mi-se o absurditate faptul că sînt obligat să ies și să intre din propria-mi casă pe ușă, sătul pînă-n gît de umilințele unei vieți mizerabile, m-am decis. De altfel ajunsesem la o vîrstă cînd se cuvenea, era chiar de datoria mea, să iau o hotărîre capitală! A face o gaură-n zid și a-ți strecura trupul prin ea devine de la o vreme nu numai nedelicat, ci și înjositor. Calculele mele, executate cu instrumente fragile (dar precise!) mi-au arătat că aiipindu-mă tandru de unul din pereții camerei, indiferent de care, și avînd răbdare, îi putem străbate, grație unor fenomene gingașe și austere, într-un timp aproximativ acceptabil. În felul acesta, vă dați seama, îmi salvam onoarea!

* * *

Ieri, după contemplarea trecerii personalului
de patru și douăzeci, m-am simțit
atît de'pur încît o ușoară răbufnire de miresme
răcoroase, ieșite prin răsuflătoarea
beciului, m-a înălțat cu cîtiva centimetri
de la sol într-un zbor lin, neobservat de nimeni,
asemănător alunecării pe-un parchet de
aer ceru it prea tare. În timpul acestei levitații
Întîmplătoare, ce-a avut loc în spațiul
trist și pustiu din spatele casei mele,
mi-a fost frică să nu fiu răpit de înger.

* * *

Pentru a nu provoca o suferință inutilă,
ocoleam întotdeauna cu vârful peniței
porii hîrtiei pe care scriam lungi și tînguitoare
scrisori unui prieten necunoscut
și drag. Mesagiile mele deveneau astfel grațios
ilizibile sau, și mai tulburător, derutante
prin confuziile ce le pricinuiau. Dar
asta nu avea nici o importanță. Coala continua
să respire fericită, indiferent de semnificația
cuvintelor! mai mult, neputînd suporta
tipătul de durere al filei îndoite cu
brutalitate, întrebuițam plicuri moi, odihnitoare,
generoase, de obicei galben-pai, sau
bleu-pal, sau lila, lipite cu clei monahal de
molift sau cu albuș de ou proaspăt, încă păstrînd
aroma viscerelor de șopîrlă. Reușisem
chiar să conving factorul să nu mai folosească
ștampila lui de fier, ci una de cristal,
dăruită de mine, muiată-n tușierele îmbibate
cu ulei, care mîngîia afectuos timbrele
cu zimții piliți dumnezeiește de dirigintele
poștei.

* * *

Acum cîteva săptămîni mă uitam nemișcat
și-abia respirînd, ca să nu le trezesc,
la cele două bile adormite pe masă:
una galbenă de fildeș, cealaltă albă, de
marmoră. Deodată, exact în clipa în care
lumina a căzut prin geamul din fața mea
În oglinda din spate, învăpăind-o, am fost
ispitit de diavol să le pipăi! O rouă de
după-amiază, fină și senzuală, îmi îmbrobonase
fruntea, la gît jugulara se zbătea
delicios. Printr-un efort supraomenesc am
făcut doi pași înapoi, băgîndu-mi mîinile
Într-o lădiță cu cenușă rece.

* * *

De fapt, în ziua în care am găsit în rigola fragedă a trotuarului o bilă tristă și cenușie, de mărimea unei cireșe amare, nu am avut impresia că mi se întâmplă un lucru extraordinar. Mă obișnuisem să descopăr mereu câte ceva în timpul lungilor mele plimbări de după-amiază, de obicei obiecte fără importanță pe care le luam totuși, înduioșat de singurătatea lor, de abandonul acela sfîșietor în mijlocul unui oraș probabil necunoscut pentru ele. Am ridicat-o deci politicos, am privit-o cu un surîs indulgent și, pipăindu-i cu arătătorul o cicatrice fină, rămasă în urma unei vechi răni nemărturisite, am băgat-o în buzunarul de sus al hainei, lîngă batista înfocată, convins că fac exact ceea ce trebuie. Am tresărit surprins Însă cînd, a doua zi, aproximativ în același loc, am zărit o altă bilă, tot cenușie, dar de o nuanță mai deschisă, puțin mai grasă ca prima și parcă mai vioaie. Am salvat-o și pe aceasta c-o imperceptibilă mirare a sprîncenelor, păstrîndu-mi, calm și protector, eleganța înnăscută

și atît de apreciată în almanahul Gotha.
Am trăit apoi cîteva luni de adevărată încîntare.
Întîlneam din ce în ce mai multe bile, de
dimensiuni variate, irizînd culori tandre, avînd
În preajmă-le un aer rarefiat, trandafiriu, mai

dulce decît cel pe care-l respiram normal,
îchizînd
muzici laice și limpezi, declanșate la
cea mai ușoară atingere, în sferele vesele,
îmbujorîndu-ir
obrajii cu rotunjimea lor juvenilă.
Mă delectam ceasuri întregi rostogolindu-le
pe scînduri vajnice de brad, geluite pînă la
catifelare, evitînd cu grație ciocnirile ilicite
sau scufundîndu-le, aproape leșinate de plăcere,
În găleți pline cu șampanii calde și aurii.
Inițiindu-mă în arta delicată (dar virilă!)
a balisticii, le aruncam în oglinzi tulburător
de adînci spre-a crea, pentru o clipă
măcar, iluzia că-și vor săruta propriul
contur, însîngerîndu-și-l nostalgic. Suit pe
casă, răvășit de lumină și orgoliu, organizam
fermecătoare tablouri vivante, executate
cu voluptate pe marginea subțire a streșinilor
de șindrilă, înfățișînd scene de ură
și amor din viața învăpăiată a fluturilor
vaganți; iar dedesubt, pe pajiști: platbande
de crini, tapajul mieilor cruciferi!
Uneori, extenuat de zbenguiala lor gentilă,
le înțepeneam, din capriciu, în faldurile unor
melodii severe, cîntate cu un singur deget
la orga hidraulică a familiei, ca după

aceea, plictisit, să le îngădui cele mai deșucheate
traectorii printre vase cu buze
groase și rășfrînte, pe stofe și plușuri
pulbere, în spații rău famate. În sfîrșit,
nemaiputînd
să le suport, sîcîit de rouă, le
dam pradă, numărîndu-le în prealabil cu abacul,
ca să nu se piardă în tufele proaspete
de năsturel, motanilor mei opiomani.

Pînă ce, pe neașteptate, într-un amurg de
tipirig am înțeles totul. Tocmai mă chinuiam
să cuprind o bilă copilăros de timidă,
aparent părăsită pe lespezile unei curți
pustii, în realitate înconjurată cu dragoste
de remize parfumate discret cu tabac, reușisem
chiar s-o iau în brațe — îi simțeam
apăsarea dureroasă de piept — cînd,
Într-o fracțiune aprigă de secundă, am priceput
o dată pentru totdeauna, înfiorat de
calvarul ce aveam să-l străbat de acum înainte,
că nu, nu eu le adunam îndatoritor și naiv
În călești închiriate anume (adio, adolescența
mea amanetată la muntele de pietate!),
ci ele, oh, da, ele mă căutau cu neliniște, cu
patimă, cu trufie, pretutindeni. Eram, pur și
simplu, urmărit pas cu pas de bile!

* * *

Trebuia să dispar. Bineînțeles, fără
ca nimeni să observe. Mă gîndeam la o ardere
bruscă, totală, lipsită de flacără, într-o sobă
construită cu delicatețe în jurul meu,
pe grătarul căreia să nu rămînă nici un
pic de cenușă, ci doar aerul încăperii să
se dilate ușor, presînd îndurerat pereții,
ferestrele, ușa... O altă posibilitate ar
fi fost să mă dizolv încet, silențios, într-un
mare creuzet de sticlă de Murano ascuns în
pivnița gazdei, comentîndu-mi în șoaptă,
cu citate din clasici, pe îndelete, descompunerea
În substanțe din ce în ce mai inocente.
Oricum, eram hotărît, într-un fel sau
altul, să iau melcul de coarne!

ROUA LECTURII

INSULA MISTERIOASĂ

Vine o vreme cînd sîntem părăsiți, nu de oameni, ci de personajele cărților citite-n copilărie. Nu mai plutim cinci săptămîni în balon, nu mai călătorim spre centrul pămîntului.

Adio, doi ani de vacanță! Un ultim salut și căpitanul Nemo se scufundă încet, dar pentru totdeauna, cu vajnicul său Nautilus, sub mări. Umblăm mai tăcuți și mai triști, noi, cei rămași pe un țărm.

Și ne-am da toate bilele și toți nasturii și cioburile de sticle colorată și zmeiele și sîrmele și cretele și mosorelele, ca să mai fim lăsați o dată să văruim, într-o diminîață strălucitoare de duminică, gardul lui Tom Sawyer.

„En garde!"; unde e D'Artagnan?

„En garde!"; unde, unde sînt Athos și Porthos și-Aramis?

„En garde!"; vicontele de Bragelonne?

Veșminte subțiri de mătase, spade fine și-alunecoase ca untdelemnul, marchize topite de-amor în călești cu vizitii îmbrăcați jumătate

În alb, jumătate în negru: încă o clipă
și nu-s.

O mie și una de după-amiezi, hoinărind pe
străzile-nguste și-n pantă ale unui orașel cu
nenumărate cișmele, prizînd cu deliciu, în umbra

zidurilor portocalii, cel mai nostigic praf
de cărămidă, întrezărind tot mai aproape, tot mai
departe, tot mai aproape:
INSULA MISTERIOASĂ...

NEMAIPOMENITUL ROMAN

Capitolul 1 în care se arată mirarea, disprețul și chiar indignarea unor persoane grave, întrebate fiind dacă mai citesc din cînd în cînd cîte o carte de Jules Verne.

Capitolul II în care se vădește că totuși, deasupra noastră, a tuturor, printre crengile unui arbore veșnic, stăruie încă surîsul Pisicii de Chesire.

Capitolul III Peste care nu se poate trece decît cu ajutorul unui covor fermecat.

Capitolul IV în care, odată ajunși, ne apucăm cu mic cu mare să căutăm comori ascunse-n locuri pustii, dar nu găsim nimic. Cît de triști sîntem după aceea. Cum ne consolează

Contele de Monte-Cristo.

Capitolul V în care autorul, cu brațul drept zdrobit de-o arcehubuză, își continuă cu și mai multă înflăcărare Opera. O pară magnifică.

Capitolul VI în care: „Hm, miroase a spiriduși!”

Capitolul VII Pe care nu-l putem citi,
fiind invizibil. Dezastruoasa renunțare la lectură,
Hobbitul Bilbo se opune.

Capitolul VIII în care frații Grimm
beau hidromel cu Frații Barbarossa. Puțină
Zmeurologie.

Capitolul IX în care sosește cu-aeroplanul
Însuși domnul Antoine de Saint-Exupéry
muștrându-i din carlingă cu degetul pe cei
ce au uitat de Micul Prinț.

Capitolul X în care autorul, luându-și
rămas bun de la fiecare, încheie Nemaipomenitul
roman și pornește, plin de îndrăzneală,
pe-un galion pictat în ocru, spre noi și
întortocheate
aventuri. "Piticul cât trăiește
speră..."

ÎNSEMĂNĂRI DESPRE DETECTIVUL ARTHUR

Detectivul Arthur venise anume. Ce enigmă
brumată! Un strugure mort putrezea între sînii
Eleonorii! Și-n jur doar brîndușe și gențiane
și, oh, trei fecule de înger mărite cu lupa lui
blîndă. Și-o nucă de cocos ciudată! Și dulci,
uleioase

toxine-n pantofii de iuft. Doamnă, a spus,
v-a trădat lenjeria, sînteți asasină!!

Detectivul Arthur avea pipa plină de rochii!
Pe cea albă, legumă pudrată-ntr-un jgheab
de cișmea, o fuma visător numai seara. Pe cea
verde-o-nălța spre tavan cu sfială. (Dantela ei
arsă-n dulapuri de-amiază!) Ultima, portocalie,
cu fructe blajine crescute sub mîneci și
nasturi uzați de tarhon, n-o aprindea niciodată.
Gumilastic duios îi ținea jambiera lucioasă
de pulpe. Avansa-n magazii cu prudență.
Ce crime frumoase-n borcanele-albastre de-
osînză!

Și-n bălii ce spaimă și ce rumegușuri,
Arhanghele Umed! Ce sceptre de molii, o, tu
desfătatele

veșnic de negrele creme de ghetе!

Și-alături un primus imens de alamă...

Detectivul Arthur era prinț al piperului

putred! Un heruv de chişleac (ameţit de destin)
Îl păzea lângă uşa cămării, morcovi cu arcuri

săltau sub picioarele sale de-azur. Limpede,
limpede curge oțetul...

Cîrpe moi de aromă strîngînd de pe jos,
detectivul Arthur cugeta: "Cepele scoase din
Îngeri sînt dulci, transparenți tăiețeei din
sufletul meu de adult. Gutuia dansează în jurul
dulapului galben și-o bilă găsită pe pajiști
crește, oh, crește strivindu-mă tandră."

Detectivul Arthur nu mai poate iubi decît
piersice mari întîlnite prin poduri. Stă în
jilț satinat toată ziua și-așteaptă mesagiul
cifrat de iepuri! Dimineață (c-o tiflă!) un lift
Îl aduce tăcut printre oameni, iar seara el pleacă
din nou pe vaporul cu aburi...

SCUFIȚE (I)

A lui Perrault este, indiscutabil,
„cea mai frumoasă”. A fraților Grimm doar
„drăgălașă”.

Amîndouă sînt trimise, într-o bună zi,
la bunicuțele lor, bolnave în ultimul timp,
prima cu o plăcintă și-o ulcică plină cu
unt, a doua cu un cozonac și-un kilogram de
vin. Dacă Scufița lui Perrault nu primește
nici un sfat de la maică-sa (ceea ce i-ar
scuza oarecum greșeala din pădure), celeilalte
i se atrage atenția în mod expres să nu se
ii abată din drum, să nu alerge (ca să nu spargă
iii sticla), să spună „bună dimineața” cînd
iv ajunge.

Intrate în pădure, și una și alta dau
de Lup, dar nu se sperie fiindcă, zice Perrault,
fetița "habar n-are cît e de primejdios să
te oprești și să asculți un lup", iar frații
Grimm adaugă: "Scufița Roșie nu știa ce
lighioană
rea e lupul..."

Lupii, după ce află, în urma unui interogatoriu
condus cu multă finețe, unde stau
bunicuțele, ajung la ele înaintea scufițelor
respective, le-nghit fulgerător și-așteaptă-n

travesti, lungiți pe paturi, sosirea întârziatelor.
Și astfel, punînd capăt unei discuții în
care ele se miră naiv ("Și ce dinți lungi

ai, bunicuțol „), iar ei răspund cu cinism (" Ca
să te mănînc!"), sînt înfulecate și dînsele.
(va urma)

CÎNTEC DE PIRAT

Lui Șerban Foarță

Pirații de apă sălcie
Aveau un cadavru la bord.
Pirații de apă sălcie
Pluteau cu cadavrul spre nord
Deși nu erau toți de-acord,
Căci cîteodată cadavrele-nvie.
Pirații de apă sălcie
Aveau trei butoaie cu rom.
Pirații de apă sălcie
Ziceau: "O să bem pînă vom
Vorbi un ciudat idiom."
Căci cîteodată cadavrele-nvie.
Pirații de apă sălcie
Aveau cel mai strașnic tutun.
Pirații de apă sălcie,
Privind poze vechi în album,
Scoteau gînditori pe nări fum,
Căci cîteodată cadavrele-nvie.
Pirații de apă sălcie
Aveau și-o femeie cu ei.

Pirații de apă sălcie
Plîngeau cînd trecea, cu sîni grei,
Cadavrul frumoasei femei,
Căci cîteodată cadavrele-nvie.

SCUFIȚE (II)

Pînă la înghițirea bunicuțelor ambii lupi
s-au comportat destul de inteligent.

După aceea însă, lupul fraților Grimm dă dovadă
de-o imprudență inacceptabilă. Dacă nu cumva
autorii

n-au forțat în vederea unui deznodămînt fericit.

Pentru că altfel lupul, trebuie s-o spunem
pe șleau, nu poate fi considerat decît nătărău!

Prima greșeală. Uitînd ușa deschisă, creează
Scufiței

senzația unui pericol iminent: "Vai, Doamne, ce-o
fi azi cu mine, de mi-e așa de frică?..." și riscă
deci să-și piardă prada. A doua greșeală (fatală).

Odată sărutat nu găsește altceva de făcut decît
să se culce din nou și s-adoarmă cu ușa,
presupunem,

tot deschisă, sforăind „de se cutremurau pereții”.

Profitînd de gafa enormă, e la îndemîna

fraților Grimm să trimită un vînător ce extrage

printr-o laparatomie executată c-un foarfece

Scufița și bunicuța din abdomenul lupului și-apoi

să i-l umple (toți cinci!) cu bolovani, fără ca
acesta,

datorită profunzimii somnului, să simtă ceva.

Bineînțeles că trezindu-se (în sfîrșit!) și vrînd

să fugă, pietroaiele îl vor trînti la pămînt și
lupul va da, vorba fraților, „ortu popii”.

Finalurile basmelor diferă complet.

Frații Grimm omoară lupul, scot la lumină
bunicuța

și Scufița, totul terminîndu-se cu angajamentul

acesteia: "De-acum' înainte n-o să mă mai
abat niciodată din drum..."

Perrault, modern și crud, lasă personagiile-n
burta întunecoasă a fiarei vii într-un final deschis
oricărei interpretări, indiferent de morala lipită,
pare-se, din complezentă:

"Vedem aicea cum copiii, deseori,

Și mai cu seamă tinerele fete

Frumoase, grațioase și cochete,

Fac rău dacă ascultă de orice trecători,

Și n-are rost să fim măcar mirați

Atunci când de Lup ei sînt mîncati."

Preferăm Scufița lui Perrault și pentru că
ni se dă posibilitatea de-a o salva chiar noi!

ÎNSEMĂNĂRI OSPITALIERUL

DESPRE

JULIEN

Fermecătorul nimb de jenă pe care-l
căpătă J.O., surprizându-și motanul de angora
sărutînd (pe întuneric!) laptele. Umiliința
cu care apoi, ceasuri întregi, așezat pe
un trepied vînătoresc în fața oglinzii,
căuta să și-l smulgă folosind o pensetă
pentru sprîncene de damă.

Principalul era să nu fie lăsat singur.

Altfel, ca să dizloce din terasamentul căii
ferate departamentale o traversă crăpată
extatic, mustind de păcură, prinsă drăcește în
buloane de diamant, J.O. Dansa înflăcărat zile
În șir; sau, ca să rupă din propria-i cameră
un perete anume văruit pentru asta, cu
tencuiala matlasată și geamurile — omagiu
subtil! — înzăpezite în aer, și să-l dăruiască,
surîdea pînă la delir.

Flaconul acela subțire, plin cu bale
curate de măgăruș, ținut noaptea în geluituri
fragede de crin, prin care J.Q. Privea
zilnic, susținînd că întrezărește undeva,
foarte departe, parcă dincolo de orizont,
niște ființe nesfîrșit de blînde
făcîndu-i din mîină gesturi consolatoare sau

(dacă era-n amurg) fluturînd deasupra lor,
a despărțire: batiste, verande...

Boala spirituală a lui J.O. Accentuându-se,
hulubăriile i se păreau din ce
În ce mai mici. În timpul îndelungatei sale
agonii, de câte ori i se aduceau, dimineața,
pentru a-și face lectura, buchete de volbură,
constata neputincios că roua a devenit cubică.
Nu mai înțelegea nici un cu vînt, avînd urechile
Înfundate cu parfumuri compacte...

ADIO, ROBINSON CRUSOE

Nimeni nu știe că împreună cu Robinson Crusoe am stat și noi: eu, Ada, Cecina și ceilalți. Eram cu toții, v-o jur, într-o haltă înconjurată de salcâmi pe insula aceea căreia nu-i cunoșteam prea bine numele. Șeful bălții era chiar tatăl meu, avea uniformă și chipiu și da drumul la marfare (ce mîndru și zvelt!) cu paleta. Pentru că pe linia noastră nu treceau decît marfare. Iar Robinson Crusoe nu avea nimic împotriva.

Dimineața desfăceam pe peron toate benzile de telegraf și făceam pe ele, cu creionul chimic, linii și puncte. Apoi le strîngeam la loc și mă duceam în dosul magaziei de cereale ca să scobesc zidul între cărămizi c-un cuțit vechi și tocit de bucătărie. Acolo am întîlnit-o pe Ada. De la început mi-a spus că Robinson Crusoe i-a dar voie și ei. Am furat imediat nasturii aurii de la uniformă lui taică-meu, nasturii aceia ce au pe ei o roată cu aripioare de vultur, la care ținea atît de mult încît își cususe două rînduri: unul pentru cheutori, celălalt pentru plăcere. Doar nu putea să se supere. Știa că-i vom da, pentru că ne lasă pe insulă, lui Robinson Crusoe.

Apoi a apărut, de data asta într-o după-amiază
Cecina. Era mai mare ca noi, terminase
poate liceul și ne-am mirat că a fost admisă
pe insulă, mai ales că la sosire nici n-a pomenit
de Robinson Crusoe, iar mai târziu,
cînd a venit vorba despre el, s-a eschivat
pur și simplu. Purta o rochie de stambă vișinie,
bombată ciudat la piept și la început,
cred că vă dați și singuri seama, n-am
crezut-o, pe urmă însă, după ce ne-a lăsat
să-i atingem cu degetele, da, ne-am convins:
avea sîni!, deși probabil că era vreo scamatorie
la mijloc. Totuși lucrurile continuau
ca mai înainte. Spre seară, cînd marfarele
trecuseră de mult, și-abia a doua zi trebuiau
să vină din nou (dar nu eram siguri niciodată),
ne adunam lîngă grămezile de cherestea
din fața hălții și împreună cu servitoarea
plecam pe linie ca să rupem
volbură pentru iepuri. Noi rămîneam în urmă,
prindeam cărăbuși și-i îngropam în pămînt
acoperindu-i cu iarbă. Servitoarea se îndepărta
Încet-încet și, dincolo de semafor, dispărea
după canton. Se întâlnea, fără discuție,
cu servitorul lui Robinson Crusoe.
Cu Robinson Crusoe, desigur, vorbeam numai
eu. Îl vizitam într-un vagon de persoane

stricat, aflat pe linia moartă, de obicei
după-masă, când lumina e albă și toți acarii
dorm sau sînt plecați. Puteam fi sigur c-o
să-l găsesc acolo. Intram în primul compartiment,
mă întindeam pe burtă pe banca lucioasă
și galbenă și-i spuneam ce-am mai făcut.

Prin geamul spart se vedeau în grădină
pătlăgelele mari, orbitoare, ne oglindeam în
ele. Mirosea a păcură-ncinsă și-a pătrunjel
copt. Uneori îi cântam din muzicuță; despre
Cecina

nu-i pomeneam însă.

Și deodată, într-o zi, s-a întâmplat ceva
nemaipomenit. Mai întâi Ada, tam-nisam, în timp
ce mă coboram în fîntînă ca să-i
arăt cine sînt, a strigat, aplecîndu-se tare
peste marginea de piatră, că ea poate face
asta și fără ajutorul lui Robinson Crusoe.
Eram cît pe ce să cad! apoi Cecina, mai
subțire parcă și mai frumoasă, a dat a înțelege,
rîzînd, că ea stă pe insulă fără să-și
fi cerut voie de la nimeni, chiar așa a spus:
„de la nimeni”. Și culmea, servitoarea noastră
a început să plîngă că Vineri, da, Vineri
i-e urît de moarte. Asta mi s-a părut
de necrezut! Mi-am pus în gînd să-l văd neapărat
pe Robinson Crusoe.

Iată cum a fost. Pe linia moartă vagonul
părea pustiu. M-am prins de bara ruginită
și, ca-ntotdeauna, am făcut un salt grozav.

Pe culoar un iepure c-o tașcă
verde după gît m-a privit uluit. Am intrat
În compartiment. Era cald, se auzeau viespile

ce-și agățaseră fagurii în plasele de bagaje rupte și parfumate. De pe insulă nu venea nici un zgomot. M-am așezat pe burtă și-am așteptat așa pînă seara. Pe urmă m-am dat jos, m-am scotocit prin buzunare, am scos creta

și-am scris cu litere mari, de la un capăt
la celălalt al vagonului, sub geamurile sparte,
ca să se vadă bine:

ADIO, ROBINSON CRUSOE

Cuprins

VERSURI (1970)

ELEGIE

CÎNTEC NAIV

ÎN DORMITOR

BALADĂ

CÎNTEC.

PREZENTARE!

CEAS

AMNEZIE

EA STĂPÎNEȘTE

SENTINȚA

GLYCERA

EXCLAMAȚIE

PASTEL CREȘTIN

DULAPUL

APOCRIFA I

GLYCERA

ASTENIE

CÎNTEC TRIST

CÎNTEC DE ADOLESCENT

CERB

CÎNTEC DE TOAMNĂ

APOCRIFA II

RUGĂCIUNE

INTERIOR

ROMANȚĂ

ÎN MAGAZIE

MIDRIGAL RESPINS

ÎNGER

ADORMIND

CÎNTEC

IMN:

NOCTURNĂ

CÎNTEC DE COPIL

IZVOARELE

ARĂTARE

STRĂMOȘEASCĂ

ÎNTÎMPLĂRI

ASCEȚI

GÎND

DETECTIVUL ARTHUR (1970)

DETECTIVUL ARTHUR

RUGĂCIUNEA DETECTIVULUI ARTHUR

FLUTURII DIN PANDIȘPAN

PRIMA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

A DOUA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

A TREIA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

A PATRA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

**A CINCEA ELEGIE A DETECTIVULUI
ARTHUR...**

A ȘASEA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

ULTIMA ELEGIE A DETECTIVULUI ARTHUR

TESTAMENTUL DETECTIVULUI ARTHUR

ȘAPTE CÎNTECE NAIVE

PENTRU PARFUMAT GURA

JULIEN OSPITALIERUL (1974)

JULIEN OSPITALIERUL

VERANDA LUI JULIEN OSPITALIERUL

AMORURILE LUI JULIEN OSPITALIERUL

SECRETUL LUI JULIEN OSPITALIERUL

**PRIMELE TANGOURI ALE LUI JULIEN
OSPITALIERUL...**

II

MELANCOLIA LUI JULIEN OSPITALIERUL

ÎMBĂRBĂTAREA LUI JULIEN OSPITALIERUL

JULIEN OSPITALIERUL ÎȘI AMINTEȘTE

DE DETECTIVUL ARTHUR

MARȘUL LUI JULIEN OSPITALIERUL

**ULTIMELE TANGOURI ALE LUI JULIEN
OSPITALIERUL**

iii:

FERICIREA LUI JULIEN OSPITALIERUL

FÎNTÎNA LUI JULIEN OSPITALIERUL

POSTUME

CONFIDENȚA LUI JULIEN OSPITALIERUL

CRUZIMILE LUI JULIEN OSPITALIERUL

CÎNTECE NAIVE (1976)

CÎNTEC NAIV

MIEREA LUMII

BALADA POETULUI DE DUMINICĂ

INVITAȚIE LA DOLHASCA

MIC TRATAT DESPRE PLĂCEREA

DE A BEA BOSTANI CA MIEREA

VIAȚA LA ȚARĂ

CÎNTEC NAIV

JURNAL

POVESTEA CAVALERULUI CU BRICI

CÎNTEC NAIV

SCRISOARE

FAUN

JURNAL

ELEGIE

IDILĂ

CÎNTEC NAIV

CÎNTECEL

SCRISOARE

CÎNTEC DE FAUN

FLUTURELE CAPITAL

— * * (*Trăiesc la barieră*)

CÎNTEC NAIV

ÎN BUCĂTĂRIE

— * * (*Cînd o să vin prin înserarea clară*)

BOCET DE ADULT

POVESTEA UNUIA DIN ÎNGERI

CÎNTEC NAIV

SCRISOARE

ELEGIE

CÎNTEC NAIV

POVESTEA FECIOAREI DESCURCĂREȚE

ELEGIE

— * * (*Eu sînt total învins de rouă*)

**BALADA CRINILOR CARE ȘI-AU SCRIS
FRUMOS**

ELEGIE

CÎNTEC NAIV

BALADA DISPARIȚIEI LUI J.O

BOCET DE ADULT

ELEGIE

CÎNTECEL

ULTIMA ELEGIE

ULTIMA BALADĂ

ADIO, ROBINSON CRUSOE (1978)

CÎNTECE NAIVE

ELEGIE

STICLE

CÎNTEC NAIV

ECUSON

ELEGIE

— * * (*Cînd aerul cade, prea greu*)

JURNAL

ELEGIE

CÎNTEC NAIV

BALADA TRECERII REPARATEI

IDILĂ

BLESTEM

CÎNTEC NAIV

ELEGIE

PRETENȚII

IDILĂ

ELEGIE

BALADA TRANDAFIRULUI CU ABURI

CÎNTEC DE ADOLESCENT

SFATURI PENTRU REPARATA (VII)

ELEGIE

CÂNTEC NAIV '

INVOCAȚIE

CÂNTEC NAIV

ELEGIE

CÂNTEC DE TOAMNĂ

CÂNTEC NAIV

CÂNTEC NAIV

POVESTE FĂRĂ SFÎRȘIT

CÂNTECEL

ELEGIE

ÎNTRE ANOTIMPURI

CATALOG DE NIMFE

— * * (*Sosisem dintr-o obositoare călătorie*)

— * * (Azi-diminează am ridicat de jos un măr)

— * * (Păindu-mi-se o absurditate faptul)

— * * (Ieri, după contemplarea trecerii personalului)

— * * (Pentru a nu provoca o suferință inutilă)

— * * (Acum cîteva săptămîni mă uitam nemișcat)..

— * * (De fapt, în ziua în care am găsit în rigola)

— * * (Trebuia să dispar. Bineînțeles, fără)

ROUA LECTURII

INSULA MISTERIOASĂ

NEMAIPOMENITUL ROMAN

ÎNSEMNĂRI DESPRE DETECTIVUL ARTHUR

SCUFIȚE (I)

CÎNTEC DE PIRAT

SCUFIȚE (II)

**ÎNSEMNĂRI DESPRE JULIEN
OSPITALIERUL**

ADIO, ROBINSON CRUSOE